

140/17

73

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
Imienia Generała Broni Karola Świerczewskiego

KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO I ARMII OBCYCH

JAWNE
~~nieopracowane~~
~~nieopracowane~~
JAWNE

Egz. Nr 1

ppłk dypl. Stanisław SZYMAŃSKI

**PROBLEMY MATERIAŁOWO-TECHNICZNEGO
ZABEZPIECZENIA TDW, ZWIĄZKÓW OPERACYJNYCH
I TAKTYCZNYCH NATO**
(Skrypt)

013131
Nrewid

WARSZAWA MARZEC 1969

ARCHIWUM
BLOTNI SZKOLENIOW
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
Im. gen. broni K. Świerczewskiego
34601

140/7

73

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
Imienia Generała Broni Karola Świerczewskiego

KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO I ARMII OBCYCH

~~JAWNE~~
~~SECRET~~
~~TAJNE~~

Egz. Nr 1

ppłk dypl. Stanisław SZYMAŃSKI

**PROBLEMY MATERIAŁOWO-TECHNICZNEGO
ZABEZPIECZENIA TDW, ZWIĄZKÓW OPERACYJNYCH
I TAKTYCZNYCH NATO**

(Skrypt)

BIBLIOTEKA SEKTORA
013131
Nrewid
1969

WARSZAWA

MARZEC

1969

ARCHIWUM
BIOTNKI SZKOLENIOWE
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
Im. Gen. Broni K. Świerczewskiego
34601

Przeł. prot. 2677

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO I ARMII OBCYCH

~~SECRET~~

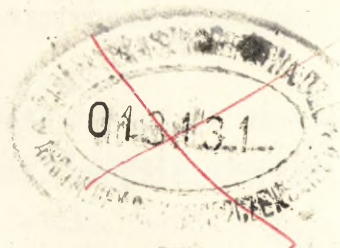
~~SECRET~~

Egz.nr... 1

ppłk dypl. Stanisław SZYMAŃSKI

PROBLEMY MATERIAŁOWO-TECHNICZNEGO ZABEZPIECZENIA TDW,
ZWIĄZKÓW OPERACYJNYCH I TAKTYCZNYCH NATO.

/Skrypt/

WARSZAWA

Marzec

ARCHIWUM 1980 r.
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWE
ARMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego
034601

Spis treści

Wstęp

I. Ważniejsze problemy materiałowo-technicznego zabezpieczenia TDW, związków operacyjnych i taktycznych NATO

1. Podział TDW na poszczególne strefy.
2. System składnic na TDW oraz ich charakterystyka.
3. Elementy tyłowe w amerykańskich związkach operacyjnych, taktycznych i pododdziałach sił lądowych oraz zasady dowozu zaopatrzenia i ewakuacji.
4. Ogólne zasady zaopatrywania w związkach taktycznych sił lądowych innych państw NATO na SETDW.

II. System zaopatrywania w wojskach Bundeswehry

1. Logistyka, zaopatrywanie i bazy, składy oraz magazyny.
2. Elementy tyłowe w korpusie armijnym.
3. Elementy tyłowe w dywizjach.
4. Elementy tyłowe w brygadach i batalionach.
5. Ogólne zasady dowozu zaopatrzenia w wojskach.

III. Zabezpieczenie w amunicję specjalną związków operacyjnych i taktycznych sił lądowych NATO

1. Ogólne dane o jednostkach i zasadach zaopatrywania w amunicję specjalną.
2. System zabezpieczenia w amunicję specjalną związków operacyjnych i taktycznych sił lądowych Stanów Zjednoczonych na SETDW.
3. System zabezpieczenia w amunicję specjalną związków taktycznych sił lądowych NRF, W. Brytanii, Belgii, Holandii i pozostałych armii NATO na ETDW.
4. Sieć składów i system transportu amunicji specjalnej oraz sprzętu artyleryjsko-technicznego.
5. Ogólna charakterystyka składu amunicji specjalnej i jego ochrona.
6. System zabezpieczenia w amunicję specjalną sił powietrznych NATO na SETDW.

Uwagi końcowe:

Spis bibliografii

W_s_t_e_p

Jak ogólnie wiadomo, dowództwo NATO nadal traktuje ŚETDW jako najważniejszy spośród wszystkich innych teatrów. W planach strategicznych naczelnego dowództwa amerykańskiego i NATO trzonem całego zachodnioeuropejskiego TDW jest ŚETDW. Bowiern od przebiegu działań wojennych na środkowoeuropejskim TDW w decydującej mierze zależny będzie rezultat wojny na całym europejskim kontynencie.

Pomimo wyłączenia się Francji ze zintegrowanego dowództwa NATO wraz z następstwami tego faktu, znaczenie ŚETDW wcale nie zmalało, jak to początkowo w pewnych kołach oceniano. Wprawdzie zmniejszyła się z tego powodu głębokość strefy komunikacji na ŚETDW w okresie pokojowym. Niemniej, należy przyjmować prawie za pewnik, że w wypadku konfliktu zbrojnego armii państw NATO i Układu Warszawskiego, Francja udostępni swoje terytorium dowództwu NATO między innymi na potrzeby strefy komunikacji ŚETDW. Szereg praktycznych przedsięwzięć krajów Paktu Północnoatlantyckiego w zakresie militarno - logistycznym oraz infrastruktury wyraźnie wskazuje, jakie znaczenie przypisuje się zachodnioeuropejskiemu, a szczególnie środkowoeuropejskiemu teatrowi. Ranga strategiczna i operacyjna ŚETDW wynika z szeregu czynników, głównie z jego centralnego położenia geograficznego, właściwości topograficznych, wysoko rozwiniętej bazy ekonomicznej krajów EWG, dużych zasobów materiałowo - przemysłowych i rezerw ludzkich oraz operacyjnego przygotowania terenu. To ostatnie, szczególnie mocno wyeksponowane w planach NATO, znajduje od 15 lat potwierdzenie w stałej realizacji, ciągle uzupełnianego i rozbudowywanego programu infrastruktury, przede wszystkim na terytorium NRF, Belgii, Danii i Holandii.

Dogodne warunki terenowe środkowoeuropejskiego TDW umożliwiają prowadzenie zarówno operacji zaczepnych jak i obronnych na wielką skalę z wykorzystaniem wszystkich rodzajów wojsk i sił zbrojnych. Nie przypadkowo skoncentrowane ^{tam} główne siły uderzeniowe połączonych sił zbrojnych NATO, których rdzeniem są wojska Bundeswehry i USA.

Dowództwo NATO zakłada wprawdzie w swoich planach możliwość prowadzenia wojny ograniczonej i lokalnej także na ZETDW. Ale uważne śledzenie wszelkich przedsięwzięć przeciwnika, a szczególnie w okresie ostatnich 10 lat, pozwalają na stwierdzenie, że niezależnie

od stałej modernizacji i stopniowego zwiększania konwencjonalnych sił i środków na tym teatrze, nastąpiło olbrzymie nagromadzenie strategicznej i taktycznej broni termojądrowej /około 7000 pocisków i amunicji jądrowej różnego typu i wagoniaru/. To mówi niedwuznacznie, że kierownictwo polityczno - wojskowe a w pierwszej kolejności USA i NATO, permanentnie przygotowuje się do prowadzenia powszechnej wojny konwencjonalnej i atomowej, w której od samego początku mogą być użyte różnorodne siły i środki strategiczne i taktyczne. Świadomie abstrahuję tutaj od omawiania różnych poglądów lansowanych na Zachodzie o t.zw. stopniowym przejściu w toku wojny od działań z bronią konwencjonalną - drogą eskalacji - do totalno-globalnej wojny termojądrowej. Podobnie nie ustosunkowuję się, ze względu na ograniczone rozmiary skryptu, do problemu wysiłków NRF w celu uzyskania dostępu do broni atomowej w ramach NATO, z perspektywą rozpoczęcia jej produkcji u siebie w kraju. W każdym razie należy pamiętać, że działalność fizyków jądrowych NRF, głównie we współpracy z izraelskimi naukowcami zatrudnionych w instytucie Weizmanna i reaktorach na pustyni Negew w Izraelu, jak również zacieśniające się kontakty naukowo - badawcze z amerykańskimi ośrodkami fizyki termojądrowej, są w tym kierunku bardzo zaawansowane.

W kontekście strategiczno - operacyjnej roli SETDW na tle całego ZETDW szczególnego znaczenia nabierają problemy materiałowo-technicznego zabezpieczenia sił lądowych NATO w amunicję, materiały pędne i smary, żywność, środki medyczne itd.

W skrypcie przedstawiono niektóre tylko problemy związane z materiałowo - technicznym zabezpieczeniem wojsk NATO na SETDW od strategicznego szczebla donodzenia do taktycznego włącznie. Ponadto wyeksponowano oddzielnie sprawę zaopatrywania w amunicję jądrową, ze względu na rolę i znaczenie tego problemu na współczesnym polu walki.

I. Wazniejsze problemy materialowo-technicznego zabezpieczenia TDW, związków operacyjnych i taktycznych NATO

Ramy skryptu ograniczają w znacznym stopniu zakres omówienia tej problematyki. Niemniej, będzie ona przedstawiona w głównych zarysach, dających ogólną orientację w całości struktury organizacyjnej zaopatrywania. Ponieważ podstawową siłą zbrojną na środkowo - europejskim TDW stanowią wojska amerykańskie i zachodnioniemieckie w szerszym zakresie omówiony będzie system zaopatrywania w tych dwóch armiach. Organizacja systemu zabezpieczenia materialowo-technicznego tyłów sił lądowych Stanów Zjednoczonych i NRF na SETDW jest bowiem dominującą w tej dziedzinie. W związku z tym, zaopatrywanie wszystkich narodowych sił zbrojnych NATO na tym teatrze, pomimo pewnych różnic organizacyjno - wewnętrznych w poszczególnych armiach, będzie zapewne w głównej mierze uzależnione od funkcjonowania systemu amerykańskiego i zachodnioniemieckiego zaopatrywania. Poza tym fakt, dominacji liczebnej, ekonomicznej i organizacyjnej sił zbrojnych USA i NRF musi wywierać wpływ na pozostałych partnerów a nawet uzależnić w pewnym stopniu zaopatrywanie ich związków taktycznych.

1. Podział TDW na poszczególne strefy

W nomenklaturze służby tyłów sił zbrojnych Stanów Zjednoczonych operuje się następującymi określeniami - terminami wojskowymi:

- strefa wewnętrzna /obejmująca terytorium metropolii, czyli USA/;
- strefa komunikacji /administracji/^{x/},
- strefa działań bojowych.

Dwie ostatnie strefy tworzą zawsze zamórki TDW w stosunku do terytorium USA, tj. strefy wewnętrznej.

Strefa wewnętrzna, czyli terytorium amerykańskie znajduje się około 7500 km od SETDW, tj. strefy komunikacji. Tak duża odległość strefy komunikacji wraz ze strefą działań bojowych od północno - amerykańskiego kontynentu stanowi niełatwy do rozwiązania problem zabezpieczenia materialowo - technicznego, przede wszystkim jednostek sił zbrojnych Stanów Zjednoczonych, stacjonujących w Europie. Zaopatrywanie pomiędzy strefą wewnętrzną a strefą komunikacji danego TDW może być realizowane przez dowództwo amerykańskie i NATO zarówno drogą morską, jak i powietrzną. Nie potrzeba specjalnie akcentować, jak niewrażliwym punktem w czasie działań wojennych w tym systemie

x/ W publikacjach i regulaminach używane są oba terminy.

będą linie i drogi transportu morskiego i powietrznego sił zbrojnych Stanów Zjednoczonych z kontynentu amerykańskiego do Europy zachodniej. Aby zyskać na czasie i mieć zapewnione rezerwy na krytyczny okres pierwszych dwóch-trzech miesięcy od wybuchu wojny, naczelne dowództwo amerykańskich sił zbrojnych w porozumieniu z dowództwem NATO zaczęło gromadzić zapasy sprzętu, uzbrojenia, mps i broni jądrowej nie tylko w krajach tego paktu, na terytorium zachodnioeuropejskim. Jak wiadomo również w Hiszpanii zakłada się odpowiednie bazy i magazyny amerykańskich i zachodniemieckich sił zbrojnych. Poza tym, oprócz wymienionych już 7000 pocisków jądrowych różnego wagomiaru, zmagazynowanych w poszczególnych krajach ZE TDW, na terytorium szeregu państw NATO znajduje się w składnicach kompletne uzbrojenie i wyposażenie dla kilku dywizji, nie licząc części zapasowych do bojowych pojazdów mechanicznych itd. Tego rodzaju, długofalowe przedsięwzięcia mają oczywiście określony cel.

W systemie zaopatrywania i ewakuacji strefa komunikacji jest nie jako pomostem między strefą wewnętrzną - terytorium USA a strefą działań bojowych określonego TDW. W obecnej sytuacji na kontynencie europejskim spełnia ona rolę elementu łączącego terytorium amerykańskiego ze strefą działań bojowych SETDW, która obejmuje przede wszystkim NRF. Strefa komunikacji, to obszar określonej części terytorium SETDW, który znajduje się pomiędzy tyłową linią rozgraniczenia strefy działań bojowych a tyłową linią graniczną tegoż teatru działań wojennych, obejmujący Belgię, Holandię, Luksemburg oraz Francję.

Głębokość strefy działań bojowych może wynosić przeciętnie od 160 do 220 km, licząc od linii frontu z przeciwnikiem, natomiast strefa komunikacji będzie rozbudowana średnio od 300 do 750 km dalej w głąb terytorium teatru. Zakładając praktycznie głębokość strefy komunikacji 300-750 km na SETDW, obejmie ona także obszar Francji. Wprawdzie Francja wycofała własne wojska spod zintegrowanego dowództwa NATO, doprowadziła do ewakuacji wojsk amerykańskich z baz na swoim terytorium oraz do opróżnienia składnic i magazynów NATO, tamże rozmieszczonych, ale faktycznie nie wystąpiła z tego paktu. Na wypadek wojny należy liczyć się z tym, o czym już wspomniano mianowicie, że Francja udostępni swoje terytorium jako część składową strefy komunikacji SETDW oraz przekaże własne wojska ponownie do dyspozycji NATO. Tym samym terytorium Holandii, Belgii, Luksemburgu i zachodniej części NRF oraz Francji tworzyłoby kompleks obszaru strefy komunikacji SETDW.

Porty i bazy morskie tych krajów mają decydujące znaczenie dla realizacji w tym systemie zabezpieczenia materiałowo-technicznego. Spełniają one wręcz kapitalną rolę dla tego pomostu, tj. strefy komunikacji, położonej pomiędzy strefą działań bojowych a strefą wewnętrzną /Stanami Zjednoczonymi/ a także terytorium Wielkiej Brytanii.

Różne instytucje i organa tyłowe oraz oddziały i pododdziały zaopatrywania i transportu, rozlokowane na obszarze strefy komunikacji SETDW, wchodzi w skład dowództwa tyłów sił lądowych danego teatru. Realizują one całkowicie materiałowo-techniczne, medyczne i administracyjne zaspokojenie potrzeb pod względem szerokiego asortymentu dla amerykańskich sił lądowych na danym teatrze.

Znaczna głębokość strefy komunikacji i duża odległość 300-750 km od linii frontu wojsk obu stron, umożliwia dość łatwe rozśrodkowanie obiektów, urządzeń i środków zaopatrywania. Tym samym mają być spełnione wymagania współczesnego pola walki, zapewnione warunki sprawnej pracy oddziałów i pododdziałów tyłowych. Ponadto te warunki umożliwiają - ich zdaniem - zorganizowanie odpowiedniego systemu obrony oraz osłony przeciwlotniczej.

W wypadku działań wojennych na jakimś kontynencie, który dotychczas nie był nimi objęty, czyli przy organizowaniu nowego TDW, lub przy odtworzeniu starego teatru działań wojennych, który uprzednio opanowany został przez przeciwnika i opuszczony przez wojska własne, strefę komunikacji tworzy się dopiero po znacznym rozszerzeniu przyczółka na obszarze tegoż teatru. Niekiedy strefę komunikacji przygotowuje się długofalowo w okresie pokojowym, jak to ma miejsce w Europie zachodniej, w Korei Południowej, lub jak to było w Wietnamie Południowym i Syjamie do 1965 roku.

Warianty organizacji strefy komunikacji mogą być różne w zależności od sytuacji określonego TDW. Niekiedy, ze względu na swoje wymiary, tj. głębokość i szerokość obszaru, strefa komunikacji może być dzielona na rejony. W takim przypadku mogą być utworzone:

- rejon baz;
- rejon wysunięty;
- samodzielne rejony tyłowe.

Dowództwa rejonu baz, rejonu wysuniętego, jak i dowództwa samodzielnych rejonów tyłowych są podporządkowane jednemu organowi zaopatrywania, tj. dowództwu tyłów sił lądowych danego TDW.

Materiałowo-techniczne zabezpieczenie przebiega następująco /nie poruszam tutaj transportu środków zaopatrywania ze strefy wewnętrznej, czyli terytorium USA i Wielkiej Brytanii do portów i baz przeładunkowych strefy komunikacji ŚETDW a stamtąd do składnic rejonu baz itd/: dowództwo rejonu baz zabezpiecza zaopatrywanie w zapasy najczęściej kilka dowództw rejonów wysuniętych. Z kolei te zaspokajają zaopatrzenie amerykańskich wojsk Armii Polowych, jak i przydzielonych związków taktycznych lub samodzielnych oddziałów USA do sojuszniczych sił lądowych NATO, np. do Bundeswehry względnie do brytyjskich korpusów armijnych. Przeważnie na jedną Armię Polową wydziela się po jednym wysuniętym dowództwie tyłów.

2. System składnic na TDW oraz ich charakterystyka

Przeniduje się trzy rodzaje składnic, przeznaczonych do magazynowania i rozdzielania zapasów różnych środków materiałowo - technicznych na TDW:

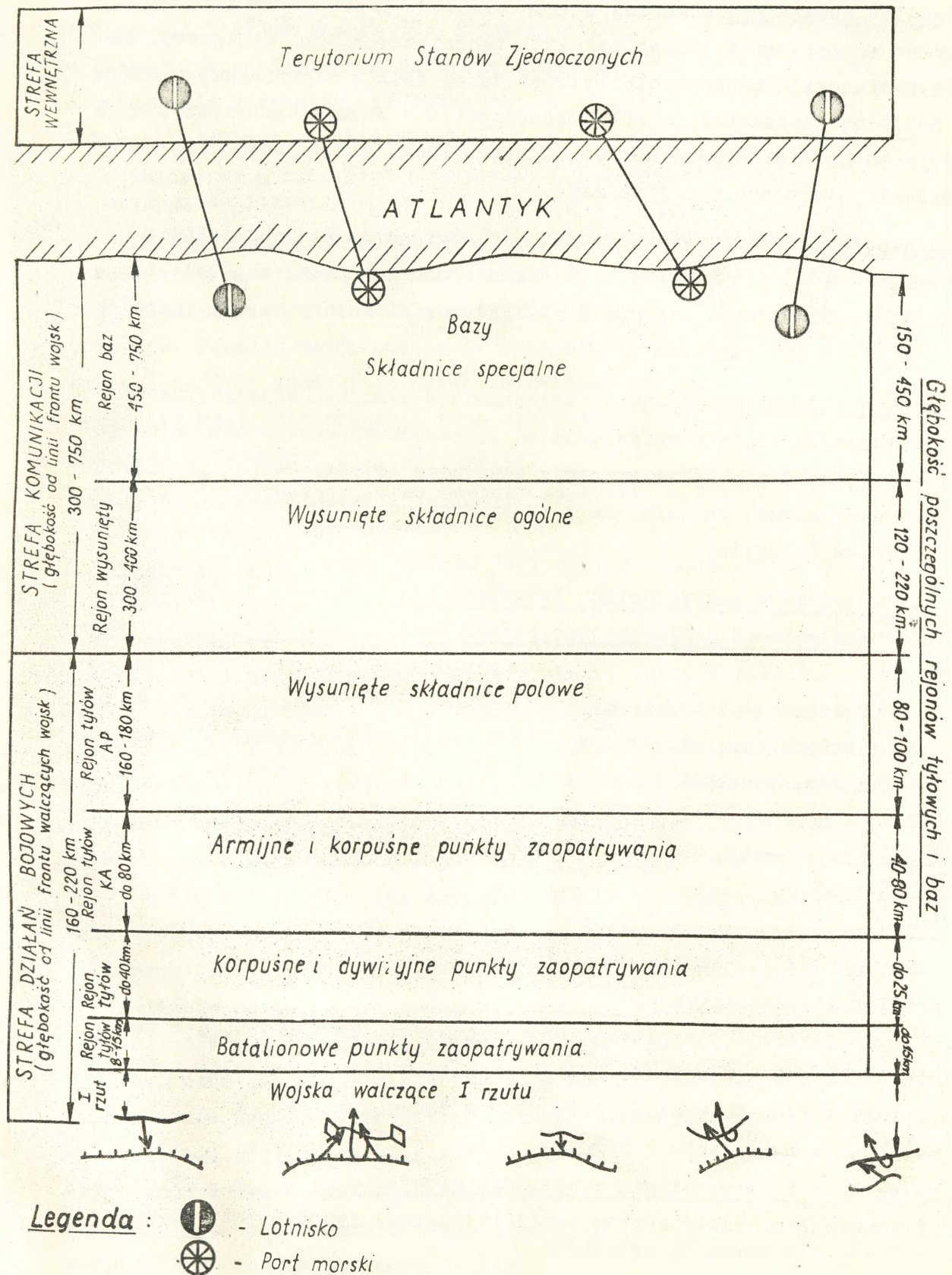
- składnice specjalne, rozmieszczane od 350 do 750 km od linii frontu walki;
- składnice ogólne /administracyjne/, rozlokowane od 200 do 400 km od linii frontu działań bojowych;
- składnice polowe, rozwijane w odległości 80 do 180 km od linii styku bojowego z wojskiem przeciwnika.

Poza tym w strefie działań bojowych organizowane są:

- armijne punkty zaopatrywania, które znajdują się 40 do 80 km od linii walki pierwszych rzutów wojsk /w rejonie tyłów armii/;
- korpusne punkty zaopatrywania w odległości 25-60 km od linii styku bojowego z wojskami przeciwnika /rejon tyłów korpusu/;
- dywizyjne punkty zaopatrywania, 16-40 km od linii frontu /rejon tyłów dywizji/;
- batalionowe punkty zaopatrywania, od 5 do 15 km od linii styku walki.

Składnice specjalne i ogólne położone są w rejonie baz strefy komunikacji, natomiast składnice polowe mogą się znajdować zarówno w rejonie wysuniętym tej strefy i także w rejonie tyłów Armii Polowej, czyli już w obszarze strefy działań bojowych. Oczywiście rejon tyłów Armii Polowej jak i rejon tyłów korpusów armijnych i dywizji znajdują się, jak już podano, w różnych odległościach od linii walki w strefie działań bojowych. Ich głębokość będzie uwarunkowana konkretną sytuacją pola walki, terenu i własnymi możliwościami.

Schemat 1 - organizacji systemu zaopatrywania sił lądowych USA na ŚETDW (wariant)

Charakterystyka składnic sił lądowych - szczebla strategicznego oraz armijnych, korpusnych i dywizyjnych punktów zaopatrywania

Składnice specjalne. W każdej z tych składnic przechowywane są zapasy środków zaopatrzenia jednej ze służb technicznych, np. czołgowej. Zapasy wystarczają na pokrycie potrzeb danej służby technicznej w ciągu 15 do 20 dni działań bojowych. Jednocześnie w składnicach specjalnych przeprowadza się naprawę sprzętu i uzbrojenia, znajdującego się na wyposażeniu jednostek danej służby.

Składnice ogólne /nazywane również administracyjne/. Te składnice zaopatrują w sprzęt i uzbrojenie kilka służb technicznych. Poza tym wykonują remonty danego sprzętu. Zmagazynowane zapasy mają wystarczać też na 15-20 dni walki.

Składnice polowe. Rozwijane są przeważnie w armijnym rejonie tyłowym, czyli znajdują się w strefie działań bojowych. Charakter ich zadań podobny jest do tych, które wykonują składnice ogólne. Jednak przechowywane w nich zapasy są mniejsze i wystarczają tylko na okres od 5 do 10 dni działań bojowych.

3. Elementy tyłowe w amerykańskich związkach operacyjnych, taktycznych i pododdziałach sił lądowych oraz zasady dowozu zaopatrzenia i ewakuacji

W Dowództwie Grupy Armii znajdują się następujące zarządy planujące i kierujące zaopatrywaniem na tym szczeblu dowodzenia w zakresie amunicji, mps, żywności i remontów:

- tyłów;
- kwatermistrzowski;
- transportowy;
- medyczny;
- administracji wojskowej i cywilnej;
- artyleryjsko-techniczny.

Grupa Armii jest wzmocniona w jednostki zaopatrywania i transportu ze szczebla dowództwa TDW. Przeciętnie jej wzmocnienie może być następujące /jeżeli w swoim składzie ma dwie-trzy Armie Polowe/:

- batalionów uzbrojenia i remontu 36-54;
- batalionów zabezpieczenia w amunicję specjalną 4-9;

x/ Przeważnie na każdy korpus armijny przypada jeden batalion zabezpieczenia w amunicję specjalną.

- batalionów zaopatrywania w amunicję konwencjonalną 6-9;
 - batalionów kwatermistrzowskich różnego przeznaczenia 22-30;
 - batalionów samochodów ciężarowych 18-27;
 - kompanii lekkich samochodów ciężarowych 60-90;
 - kompanii średnich samochodów ciężarowych 12-18;
 - batalionów lotnictwa sił lądowych 8-12;
 - brygad medyczno - sanitarnych 2-3;
- /w każdej brygadzie jest 9 szpitali i 5 kompanii obsługi sanitarnej/.

W składzie dowództwa Armii Polowej, w operacyjnej części sztabu występuje pomocnik szefa sztabu do spraw tyłów. Kieruje on oddziałem, liczącym 31 ludzi, w tym 23 oficerów, 1 chorąży i 7 podoficerów. Ponadto wśród oddziałów specjalnej części sztabu Armii Polowej są trzy komórki do spraw zaopatrywania:

- oddział kwatermistrzowski, stan osobowy 23 ludzi; w tym 17 oficerów, 3 chorążych i 3 podoficerów;
- oddział transportowy, stan osobowy 21 ludzi, z tego 11 oficerów, 2 chorążych i 8 podoficerów;
- oddział medyczny, stan osobowy 17 ludzi; w tym 12 oficerów i 7 podoficerów.

Oprócz tego dowództwo i sztab Armii Polowej dysponują piętnastoma pododdziałami zaopatrzenia i obsługi, każdy w sile około plutonu o stanie liczebnym 30-35 ludzi. Te pododdziały zabezpieczają zaopatrywanie i obsługę wszystkich komórek sztabu armii. Natomiast do spraw zaopatrywania związków taktycznych i oddziałów bojowych wchodzących w skład organizacyjny tego związku operacyjnego Armia Polowa może otrzymać różne wzmocnienie.

Armię Polową wzmacnia się przeciętnie następującymi pododdziałami zaopatrywania i transportu /armia o składzie trzech korpusów armijnych/:

- batalionów uzbrojenia i remontu - 18;
- batalionów zabezpieczenia w amunicję specjalną - 2-3;
- batalionów zaopatrywania w amunicję konwencjonalną - 3-4;
- batalionów kwatermistrzowskich różnego przeznaczenia - 10-11;
- batalionów samochodów ciężarowych - 9;
- kompanii lekkich samochodów ciężarowych - 30;
- kompanii średnich samochodów ciężarowych - 6;
- batalionów lotnictwa sił lądowych - 4;
- brygad medyczno-sanitarnych /w brygadzie-9 szpitali i 5 kompanii obsługi sanitarnej/ - 1.

Armia Polowa rozwija kilka armijnych punktów zaopatrywania.

Odległość rozmieszczenia tych armijnych punktów od linii frontu walki może wynosić od 25 do 60 km w głąb własnego ugrupowania operacyjnego. Przykładowo podaje się punkty zaopatrywania rozwijane przez tyły armijne:

- amunicji jądrowej;
- amunicji chemicznej;
- amunicji konwencjonalnej;
- uzbrojenia;
- materiałów pędnych i smarów;
- sprzętu kwaterunkowego;
- sprzętu i środków inżynieryjnych;
- żywnościowy.

Zapasy w armijnych punktach zaopatrywania wystarczają na pokrycie potrzeb związków taktycznych i oddziałów Armii Polowej USA w ciągu 3 do 7 dni walki. Dowódca artylerii Armii Polowej ma do spraw zaopatrywania w swoim sztabie wydział tyłów, zabezpieczający potrzeby tego rodzaju wojsk.

Wydziały tyłowe w korpusie armijnym. W operacyjnej części sztabu korpusu armijnego jest organ planowania, koordynacji i kierowania zaopatrywaniem w tym związku taktycznym. Organ ten występuje jako wydział pomocnika szefa sztabu do spraw tyłów. Zatrudnia on 10 ludzi, w tym 4 oficerów i 6 podoficerów.

Natomiast w części specjalnej sztabu korpusnego znajdują następujące wydziały:

- kwatermistrzowski: stan osobowy 12 ludzi, w tym 4 oficerów i 8 podoficerów;
- transportowy: stan osobowy, 9 ludzi, z tego 5 oficerów, 1 chorąży i 3 podoficerów;
- artyleryjsko-techniczny: stan osobowy 20 ludzi, w tym 5 oficerów, 2 chorążych i 13 podoficerów;
- medyczny, stan osobowy 11 ludzi, z tego 5 oficerów: lekarzy i 6 podoficerów - sanitariuszy.

W bojowych warunkach wymienione wydziały są z reguły dodatkowo dublowane przez nowoorganizowane, mniej więcej o podobnym składzie osobowym. Występują wtedy dwa wydziały kwatermistrzowskie, transportowe itd. Kierowanie nimi spoczywa w jednym ręku. Stan osobowy tych wydziałów zapewnia całkowite zaopatrywanie sztabu korpusu i jednostek korpusnych.

Korpus armijny za wyjątkiem grupy medycznej nie dysponuje organicznymi pododdziałami zaopatrywania.

Korpus armijny może być jednak wzmocniony następującymi pododdziałami zaopatrywania:

- kompanią lub batalionem zaopatrywania w amunicję specjalną;
- batalionem /3-4 kompanie/ zaopatrzenia w amunicję konwencjonalną;
- batalionem lotnictwa sił lądowych.

Elementy tyłowe w dywizji /DZ, DPanc, DP, DFD/.

W operacyjnej części sztabu każdej dywizji znajduje się wydział tyłów. Oprócz niego w tzw. specjalnej części sztabu dywizji jest sekcja medyczno - sanitarna. Ponadto w kompanii dowodzenia sztabu tego związku taktycznego są dwie sekcje: uzbrojenia i remontu oraz medyczno-sanitarna. Te sekcje zabezpieczają potrzeby personelu i pojazdów mechanicznych sztabu. Natomiast szef wydziału tyłów dywizji planuje, koordynuje i kieruje zaopatrywaniem w całej dywizji. W każdej brygadzie występuje w jej sztabie oficer do spraw tyłów.

Pododdziały tyłowe w dywizji. W dywizji zmechanizowanej, dywizji pancernej, dywizji piechoty i dywizji powietrzno-desantowej, dowództwa i pododdziały tyłowe są standardowe. Szef wydziału tyłów jest dowódcą wszystkich pododdziałów tyłowych dywizji. Jemu po linii zaopatrywania podlegają:

- batalion zaopatrywania i transportu, stan liczebny około 450 ludzi;
- batalion uzbrojenia i remontu, stan liczebny około 700 ludzi;
- batalion medyczno-sanitarny, stan liczebny około 390 ludzi;
- kompania dowodzenia, stan liczebny około 95 ludzi;
- kompania administracyjna, stan liczebny około 305 ludzi.

W dywizji powietrzno-desantowej dochodzi jeszcze kompania sprzętu lotniczo-desantowego /około 250 ludzi/. Organizacja batalionów zaopatrzenia i transportu, uzbrojenia i remontu oraz medyczno - sanitarnego jest następująca:

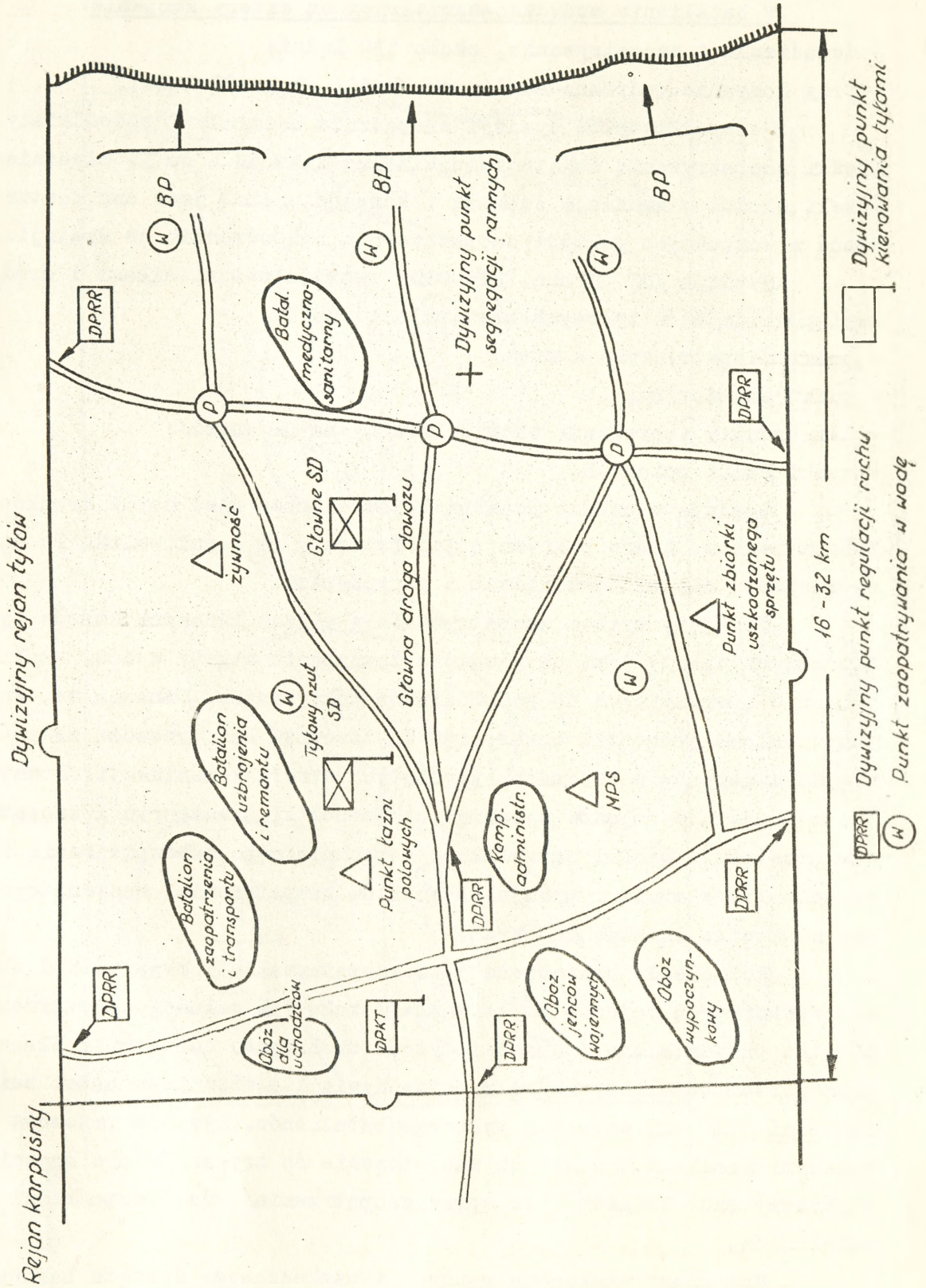
W batalionie zaopatrzenia i transportu są trzy kompanie:

- dowodzenia, około 95 ludzi;
- kompania zaopatrywania i obsługi, około 120 ludzi;
- transportowa, około 225 ludzi.

W batalionie uzbrojenia i remontu jest pięć kompanii:

- remontów kapitalnych, około 280 ludzi;
- remontu samolotów, około 140 ludzi;
- trzy wysunięte kompanie obsługi technicznej, w każdej po około 90-95 ludzi.

SCHEMAT 3 - ORGANIZACJI TYŁÓW DYWIZJI PIECHOTY (WARIANT)

W batalionie medyczno-sanitarnym są cztery kompanie:

- dowodzenia i zaopatrywania, około 130 ludzi;
- trzy kompanie medyczno-sanitarne, każda około 85 ludzi.

Jednostki tyłów dywizji zaopatrują oddziały i pododdziały w środki zaopatrywania objęte nomenklaturą klas od I do IV włącznie. Jeżeli chodzi o amunicję atomową i konwencjonalną jest ona dostarczana z korpuśnych punktów zaopatrywania bezpośrednio do dywizji.

Dywizja /DZ, DPano, DP, DPD/ rozwija swoimi siłami i środkami pododdziałów tyłowych następujące punkty:

- punkt zaopatrywania w mps;
- punkt amunicyjny;
- trzy punkty segregacji rannych /każdy na 30 ludzi/;
- punkt łaźni polowych.

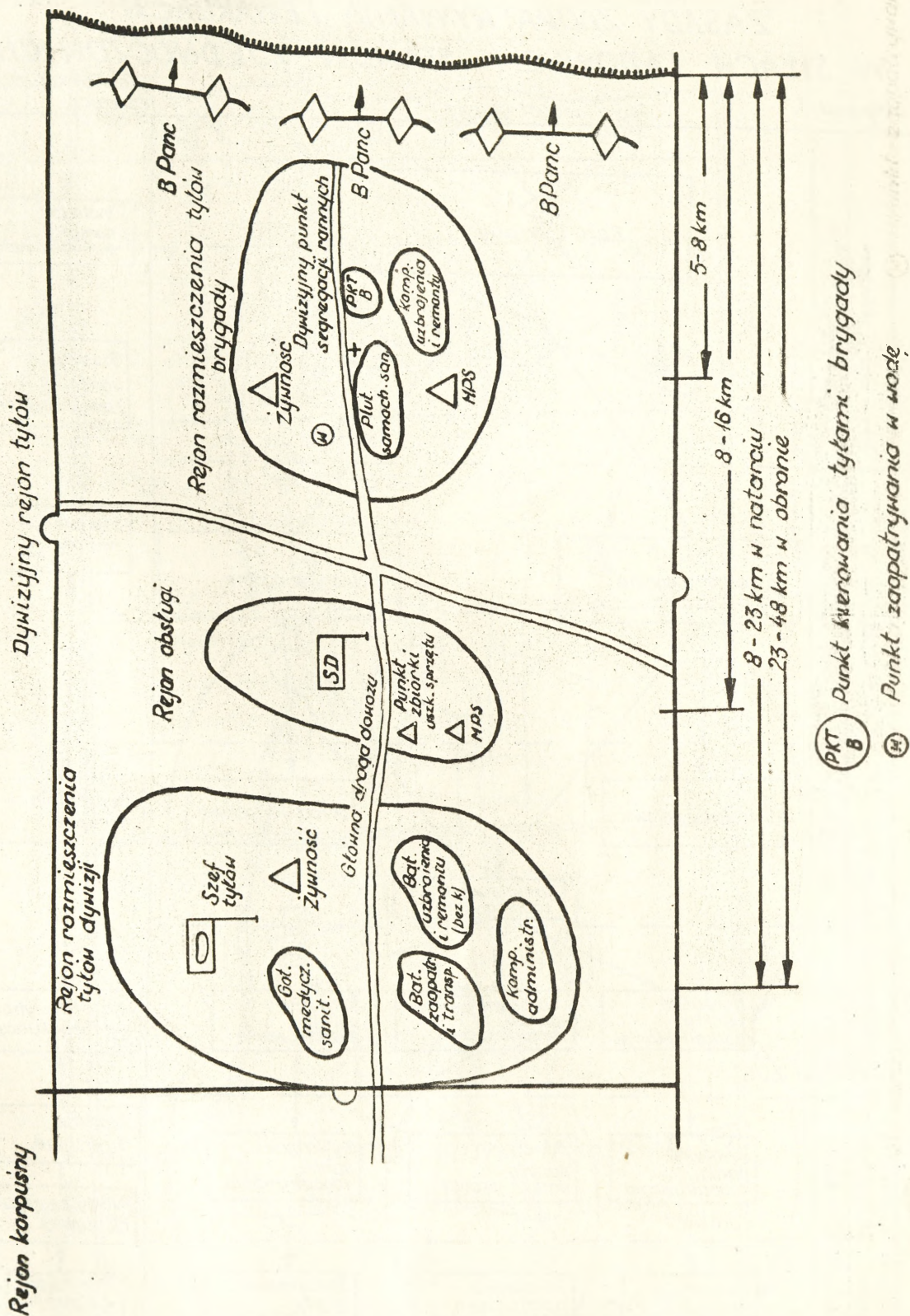
Dywizja w czasie działań bojowych może mieć zapas środków zaopatrywania, które pokrywają jej potrzeby na 2 dni walki. Te zapasy znajdują się na samochodach i przyczepach.

Przyjęty system zaopatrywania w siłach lądowych Stanów Zjednoczonych oparty jest na zasadzie transportu z góry w dół, czyli od związków operacyjnych do pododdziałów taktycznych. Oznacza to, że przydzielone jednostki transportu do dowództw baz przewożą zaopatrzenie do magazynów w rejonach wysuniętych strefy komunikacji. Stamtąd, tj. z magazynów rejonów wysuniętych jednostki transportu i zaopatrzenia przekazują środki materiałowo - technicznego zabezpieczenia do rejonów tyłów armii i armijnych punktów zaopatrzenia, znajdujących się w strefie działań bojowych.

Równolegle przewożone jest zaopatrywanie z magazynów i składnic wysuniętych rejonów do korpusów /około 75% całości zaopatrzenia/. Z kolei przydzielone jednostki tyłowe do korpusu zaopatrują własnym transportem bataliony zaopatrywania dywizji a częściowo nawet bezpośrednio plutony wsparcia tyłowego batalionów. Dywizje przewożą własnymi środkami transportu zaopatrzenie do brygad /które organizują tyłowy rzut brygad/ do spraw zaopatrzenia/ oraz bezpośrednio do batalionów.

Natomiast ewakuacja rannych i uszkodzonego sprzętu bojowego oparta jest na odmiennej zasadzie, czyli od dołu do góry. Kompanijne punkty medyczne przekazują rannych i chorych do punktów zbiórki organizowanych przez plutony medyczne batalionów. Te punkty zbiórki rozmieszczone są w rejonie tyłów batalionu. Z punktów zbiórki rannych w batalionach dostarcza się żołnierzy sanitarkami do punktów segregacji,

SCHEMAT-4 ORGANIZACJI TYŁÓW DYWIZJI PANCERNEJ (WARIANT)

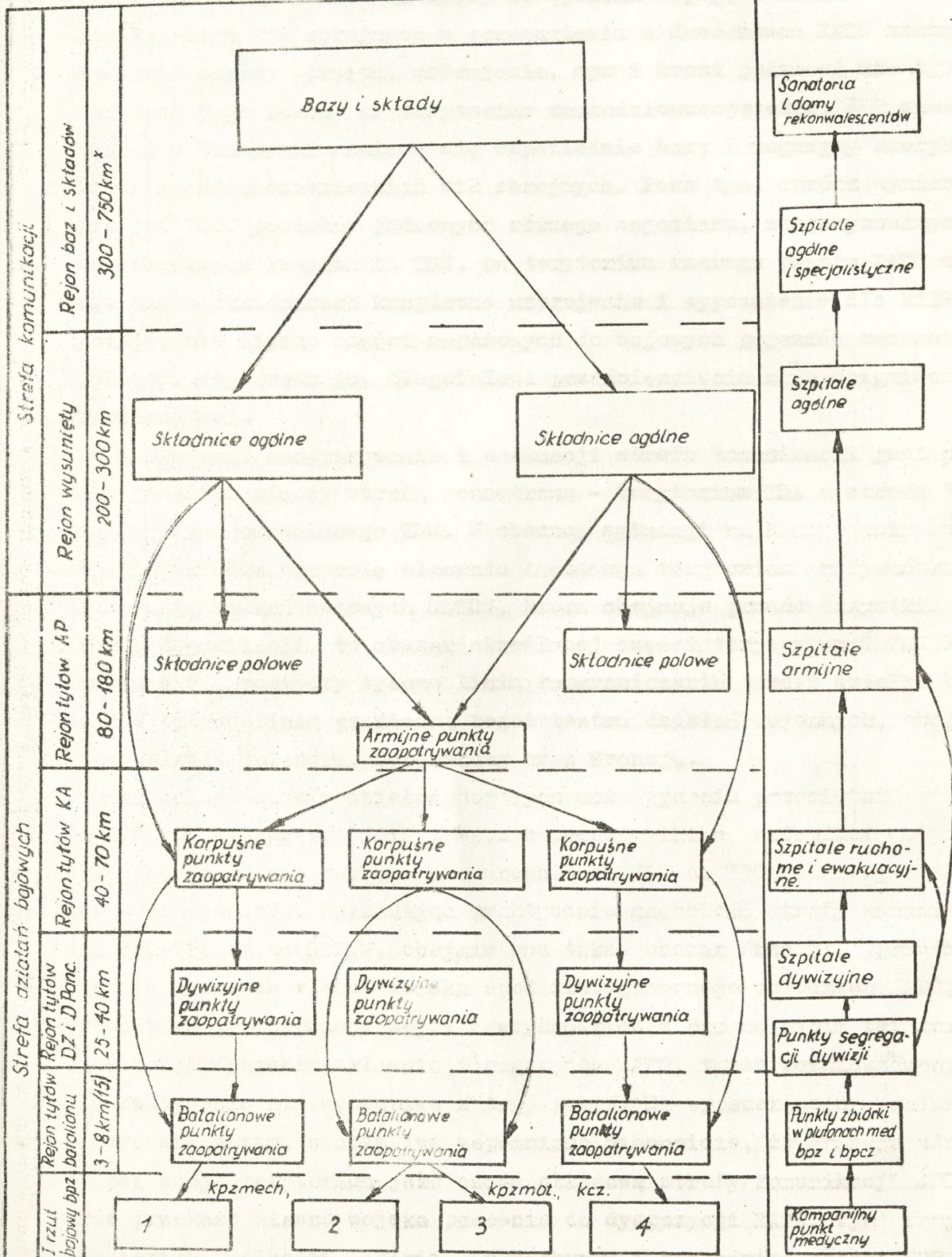

ZASADY ZAOPATRYWANIA I EWAKUACJI W SIŁACH LĄDOWYCH STANÓW ZJEDNOCZONYCH

Schemat: 5.

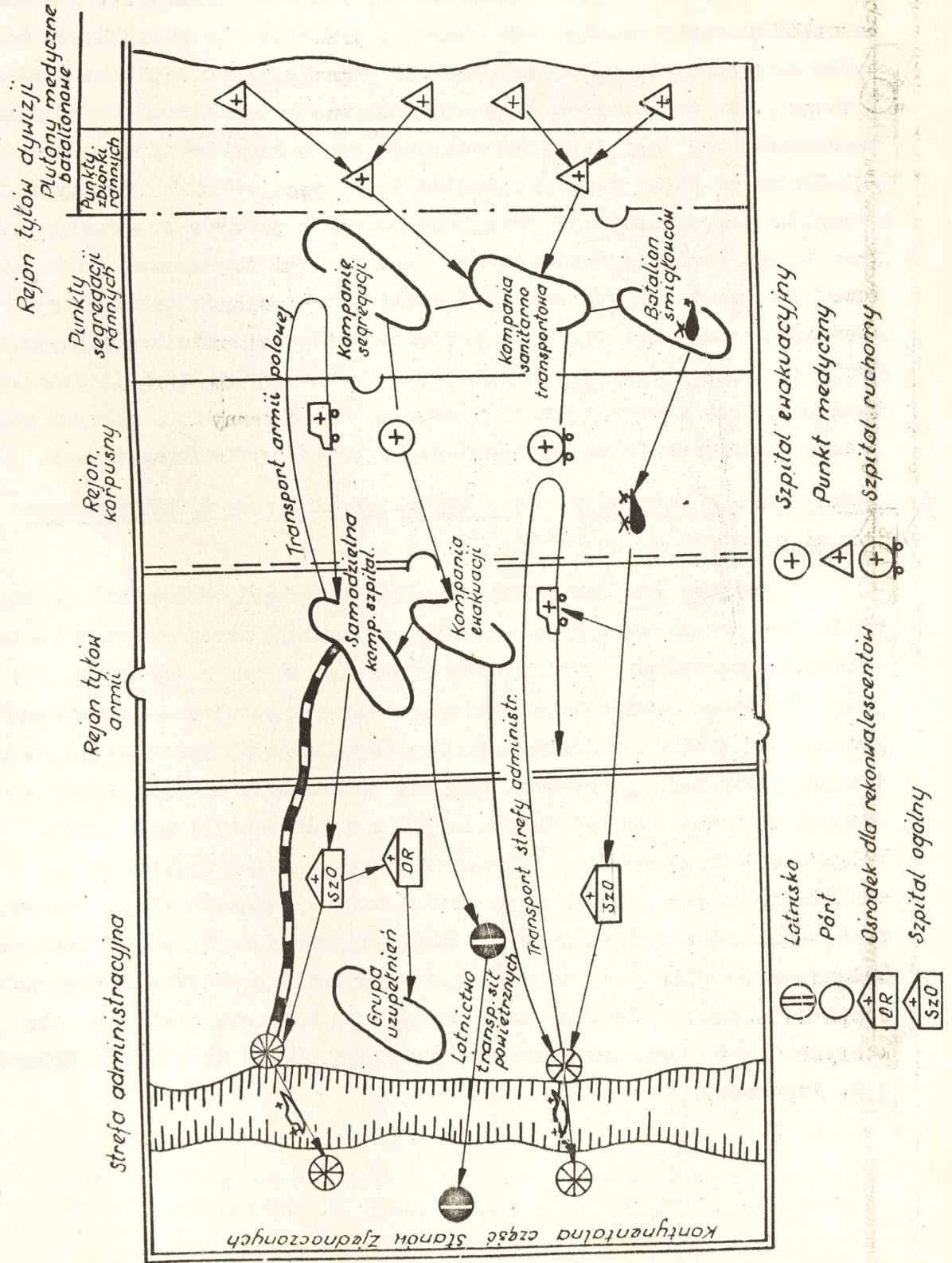
Pion zaopatrzenia

Pion ewakuacji rannych

x) Odległość liczone w km od styku bojowego z nieprzyjacielem

SCHEMAT 6 - ORGANIZACJI EWAKUACJI CHORYCH I RANNYCH W STREFIE DZIAŁAŃ BOJOWYCH I W STREFIE ADMINISTRACYJNEJ

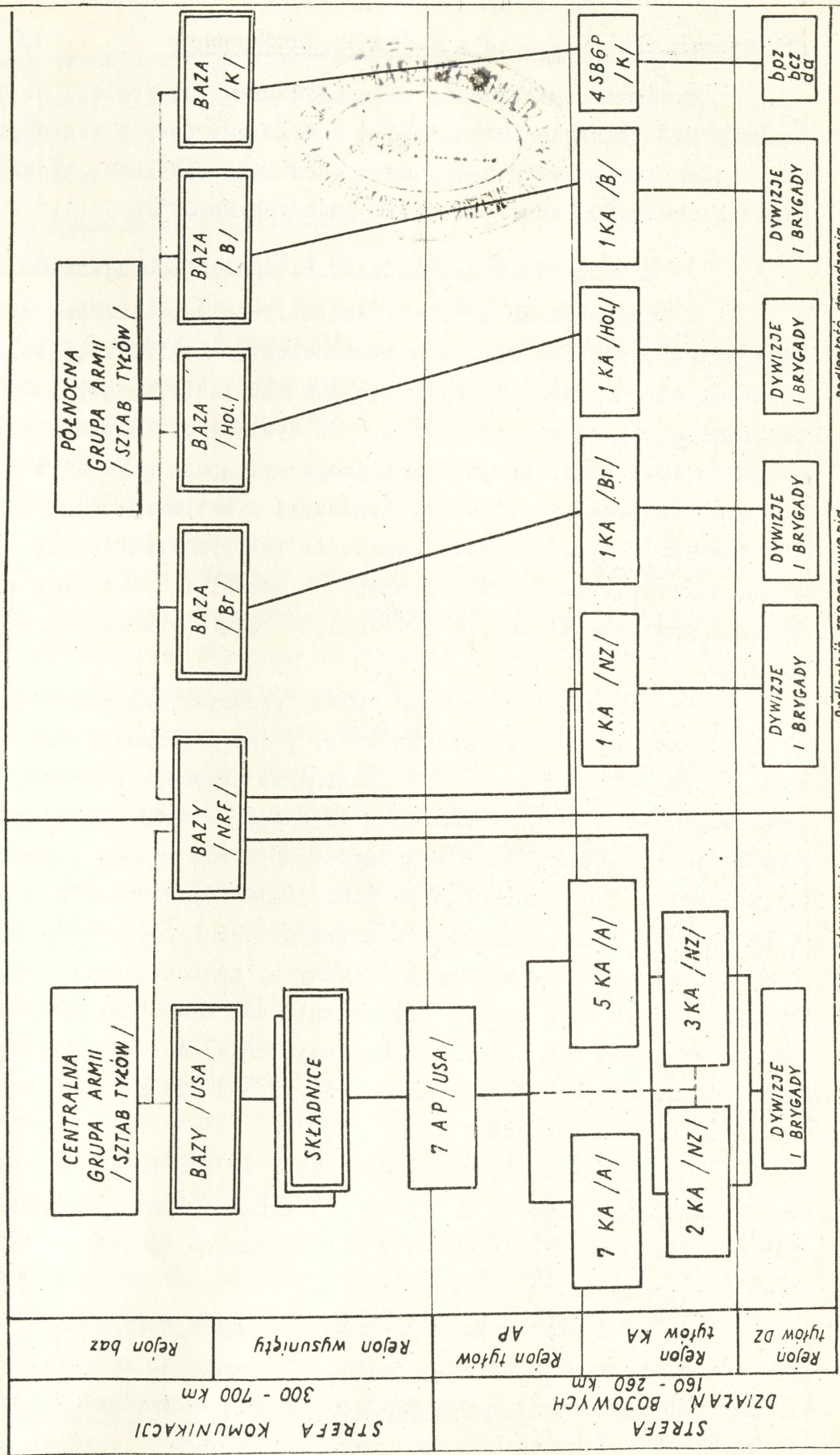
rozlokowanych w rejonie tyłów dywizji pierwszego rzutu /25-40 km od linii frontu/. Stamtąd w zależności od diagnozy lekarskiej i stopnia zakwalifikowania rannego lub chorego, przewozi się niezdolnych do walki żołnierzy transportem kompanii segregacji do szpitala ewakuacyjnego, lub transportem kompanii medyczno - sanitarnej do szpitala ruchomego. Oba typy szpitali znajdują się w rejonie tyłów korpusu /40-70 km od linii frontu/. Oprócz tego część rannych, wymagających skomplikowanych operacji jest przetrzucana z punktów segregacji /rejonu tyłów dywizji/ samochodami - sanitarkami transportu Armii Północnej do samodzielnych szpitali armijnych w rejonie tyłów armii a stamtąd do szpitali ogólnych rozlokowanych w strefie komunikacji. Ponadto z punktów segregacji rannych w rejonie tyłów dywizji śmigłowce batalionu lotniczego dywizji przewożą ciężiej rannych i chorych żołnierzy bezpośrednio do szpitali ogólnych w strefie komunikacji.

4. Ogólne zasady zaopatrywania w związkach taktycznych sił lądowych innych państw NATO na ŚETDW

Korpusy armijne sił lądowych NRF, Belgii, Holandii i W. Brytanii podporządkowane NATO na ŚETDW zapewniają swoim wojskom zaopatrzenie materiałowo - techniczne z narodowych baz i składnic. Korpusy zachodnioniemieckie pobierają w okresie pokojowym zaopatrzenie głównie w bazach i składnicach okręgów wojskowych Bundeswehry, w rejonach dyslokacji jednostek. Dotyczy to korpusów armijnych NRF wchodzących zarówno w skład Centralnej jak i Północnej Grupy Armii. Belgijski korpus armijny ma własne składy i magazyny, określane ogólnie jako baza, które są rozmieszczone w rejonach stacjonowania tych wojsk na terytorium NRF. Natomiast główna baza zaopatrzeniowa belgijskiego 1 KA jest w Belgii. Analogicznie przedstawia się system zaopatrywania w holenderskim i brytyjskim korpusie armijnym, dla których główne bazy zaopatrzenia znajdują się na terytorium Holandii i W. Brytanii.

Schemat 7. SYSTEM ZAOPATRYWANIA WOJSK SIŁ LĄDOWYCH NATO
NA ŚETDW.

ŚRODKOWOEUROPEJSKI TEATR DZIAŁAŃ WOJENNYCH

Legenda : ——— Koordynacja zaopatrywania , - - - - - Podległość dowodzenia

II. System zaopatrywania w wojskach Bundeswehry

System zaopatrywania w Bundeswehrze, ze względu na ciężar ga-
tunkowy sił lądowych NRF na SETDW będzie omówiony w szerszym zakresie.
Jak wiadomo stan liczebny wojsk zachodnoniemieckich oddanych do NATO,
stanowi około 50% wszystkich sił lądowych na SETDW.

1. Logistyka, zaopatrywanie i bazy, składy oraz magazyny

W Bundeswehrze problemy zaopatrywania podzielone są na dwie
kategorie, określane odmienną terminologią. Logistyka, obejmująca
szczebel strategiczny do wyższego związku taktycznego, jakim jest kor-
pus armijny, oraz zaopatrywanie - od dywizji do kompanii włącznie. Na
szczeblu dowodzenia korpusu armijnego występują obecnie w okresie po-
wojowym jednocześnie elementy logistyki i zaopatrywania, gdyż ten zwią-
zek taktyczny znajduje się w systemie tyłowym Bundeswehry na pograniczu
płona strategicznego i taktycznego. Z momentem utworzenia armii sił lą-
dowych, elementy logistyki przesunięte będą z korpusu do związku opera-
cyjnego.

Pod pojęciem logistyki należy rozumieć całokształt ekonomicz-
nych zdolności i możliwości państwa, w zakresie zabezpieczenia ciągło-
ści działań sił zbrojnych NRF. Logistyka obejmuje szeroki wachlarz
problemy związanych z ekonomiką wojenną. Do niej należy między innymi
ustalenie i zatwierdzenie standardowych typów broni, bojowego sprzętu
technicznego, wprowadzonego na uzbrojenie i wyposażenie wojsk. Ponadto
w jej zakresie leży planowanie i przygotowanie odpowiedniego taboru
komunikacyjnego dróg kołowych i wodnych, administracji wojskowej, ewa-
kuacji rannych i chorych, zapewnienie dla nich bazy medyczno-sanitar-
nej na zapleczu i w wojskach, wykorzystanie zasobów miejscowych, rów-
nież zadania typu infrastruktury, magazynowanie zapasów i utrzymywanie
składowisk oraz magazynów itp.

Konkludując, należy podkreślić, że pod pojęciem logistyki wa-
ny do czynienia zarówno z organami i urządzeniami tyłowymi Bundeswehry
jak i z przedsiębiorcami w tej dziedzinie na szczeblu strategicznym
i operacyjnym /naszego odpowiednika/.

Z kolei termin zaopatrywania /Verpflegung/ odnosi się do sił
i środków tyłowych oraz przedsiębiorców w zakresie materiałowo-techni-
cznego zabezpieczenia wojsk na taktycznych szczeblach dowodzenia
/w zasadzie począwszy już od korpusu armijnego aż do batalionu
i kompanii włącznie/.

Ponieważ struktura organizacyjna sił lądowych NRF nie przewiduje w okresie pokojowym armijnego szczebla dowodzenia, przeto na szczeblu korpusu armijnego występują - jak już zaznaczono - elementy podpadające zarówno pod termin "logistyka" jako i zaopatrywanie.

W pionie logistyki rozróżnia się:

- składy strategiczne /państwowe/;
- centralne składy rodzajów sił zbrojnych i wojsk;
- okręgowe /armijne/ bazy i magazyny;
- Fowyższe bazy, składy i magazyny dzielą się na:
 - materiałowo-techniczne /uzbrojenia i sprzętu/;
 - medyczno-sanitarne;
 - amunicji /konwencjonalnej/;
 - materiałów pędnych i smarów.

W okresie pokojowym korpusy armijne pobierają środki materiałowo - technicznego zabezpieczenia z odnośnych składów i magazynów organicznym transportem. W czasie wojny będą to czyniły Armie Polowe /z których zorganizowaniem należy się liczyć/, a dopiero ze składnic armijnych będzie pobierane zaopatrzenie wojsk dla korpusów.

Zorganizowany w siłach lądowych Bundeswehry system zaopatrywania oraz urządzeń tyłowych ma zapewnić nieprzerwany i sprawny przebieg zaopatrzenia. Na system logistyki zaopatrywania składają się:

- składy i magazyny sił lądowych i rodzajów wojsk;
- armijne bazy /składy/ - w czasie wojny;
- korpusne magazyny;
- korpusne punkty zaopatrywania;
- dywizyjne punkty zaopatrywania;
- batalionowe punkty zaopatrywania.

W związkach taktycznych i pododdziałach liniowych Bundeswehry zaopatrywanie ma dwa piony: pion planowania i kierowania zaopatrywaniem obejmujący oddziały i sekcje tyłów oraz oficerów i podoficerów służby kwatermistrzowskiej w korpusach, dywizjach, brygadach, batalionach i kompaniach; na pion realizacji zaopatrywania składają się etatowe jednostki i grupy zaopatrywania wymienionych szczebli organizacyjnych.

2. Elementy tyłowe w korpusie armijnym

Korpus armijny. W sztabie korpusu jest oddział 6-4 /ds tyłów/, który ma cztery wydziały: dowodzenia, dowozu, materiałów i magazynów.

Poza tym szef oddziału G-4 kieruje pracą oficera d/s transportu - lekarza i inżyniera korpusu oraz koordynuje swoją działalność z administracją tego związku taktycznego. Te elementy sztabu należą do tzw. pionu planowania i kierowania zaopatrywaniem.

Z kolei szef G-4 kieruje środkami pionu realizacji zaopatrywania poprzez poszczególnych szefów służb korpusu armijnego, mając do dyspozycji: pułk transportowy, pułk materiałowego zabezpieczenia, pułk remontu /artyleryjsko-techniczny/, batalion zaopatrywania, kompanię dowozu, kompanię naprawy sprzętu łączności, batalion medyczno-sanitarny.

Korpus armijny organizuje swoimi środkami:

- 2-3 składy i punkty zaopatrywania w żywność z zapasami na 4 dni walki;
- 3-4 składy amunicji z zapasami na 4 dni;
- 2-3 składy mps z zapasami na 4 dni;
- 1 skład materiałów i sprzętu kwatermistrzowskiego;
- 1-2 składy sprzętu inż.-sap. z zapasami na 4 dni;
- 1-2 składy sprzętu i środków ochronnych wojsk ABC;
- 1 skład amunicji chemicznej;
- 1 skład materiałów i środków łączności;
- 1 skład medyczno-sanitarny i szpitale chirurgiczne oraz internistyczne.

3. Elementy tyłowe w dywizjach

Dywizja zmechanizowana /pancerna/. W sztabie dywizji jest analogiczny oddział G-4 /tyłów/ o identycznych czterech wydziałach jak w korpusie armijnym. Oprócz oddziału G-4 jest jeszcze inżynier i lekarz dywizji oraz administracja.

W pionie realizacji zaopatrywania dywizji są: kompanie przewoźów /kwatermistrzowska/, kompania remontu /średniego/, batalion medyczno-sanitarny, pluton zaopatrzenia kompanii dowodzenia danej dywizji, pluton inż.-sap. zaopatrzenia batalionu saperów i pluton techniczny batalionu łączności.

Dywizja zmechanizowane i pancerne rozwijają:

- 1 punkt zaopatrywania w żywność z zapasami na 2-3 dni walki;
- 2-3 punkty amunicyjne z zapasami na 2-3 dni;
- 1-2 punkty zaopatrywania w mps z zapasami na 2-3 dni;
- 1 skład materiałów i sprzętu kwatermistrzowskiego;

- 1-2 punkty sprzętu inż.-sap. z zapasami na 3-5 dni;
- 1 punkt sprzętu i środków ochronnych ABC oraz amunicji specjalnej;
- 1 punkt materiałów i sprzętu wojsk łączności;
- 1 dywizyjny skład medyczno-sanitarny.

4. Elementy tyłowe w brygadach i batalionach

a/ Brygada zmechanizowana i pancerna. Oddział G-4 w sztabie brygady składa się z pięciu sekcji:

- amunicji;
- mps;
- żywności;
- medyczno-sanitarnej;
- sprzętu.

Do realizacji spraw związanych z zaopatrywaniem brygada dysponuje organicznym batalionem zaopatrywania o składzie czterech kompanii:

- dowodzenia i zaopatrywania;
- transportowej;
- remontu lekkiego;
- medyczno-sanitarnej.

Poza tym w kompanii dowodzenia i obsługi brygady znajduje się pluton zaopatrywania mający sześć drużyn i sekcji:

- drużyną żywności;
- sekcją amunicji;
- sekcją mps;
- sekcją medyczno-sanitarną;
- techniczną sekcją łączności;
- sekcją obsługi.

Brygada zmechanizowana i pancerna rozwija swoimi siłami i środkami tyłowymi:

- 1 punkt zaopatrywania w żywność z zapasami na 3-4 dni walki;
- 1 punkt zaopatrywania w amunicję z zapasami na 3-4 dni;
- 1 punkt zaopatrywania w mps z zapasami też na 3-4 dni;
- 1-2 punkty zaopatrywania z zapasami na 3-4 dni;
- 1 punkt zaopatrywania sprzętu i środków ochronnych ABC oraz amunicji chemicznej;
- 1 punkt zaopatrywania w środki łączności;
- brygadowy szpital ogólny.

b/ Batalion piechoty zmechanizowanej, zmotoryzowanej i czołgów

W sztabie batalionu występuje sekcja zaopatrywania S-4, podobnie w dywizjonie artylerii. W kompaniach dowodzenia batalionów i bateriach dowodzenia dywizjonów artylerii znajdują się grupy zaopatrywania.

W składzie danej grupy zaopatrywania mogą być następujące pododdziały:

- drużyna żywnościowa;
- drużyna medyczno-sanitarna;
- pluton transportowy /drużyny-mps, amunicyjna, dowozu i sekcja sprzętu inż.-sap./;
- pluton obsługi i remontu.
- Batalion zmechanizowany, zmotoryzowany i czołgów rozwija własnymi siłami i środkami:

- 1 punkt zaopatrywania w żywność z zapasami na 1-2 dni walki;
- 1 punkt zaopatrywania w amunicję z zapasami na 1-2 dni;
- 1 punkt zaopatrywania w mps z zapasami na 1-2 dni;
- 1-2 punkty zaopatrywania w środki materiałowe i sprzęt inż.-sap.;
- 1-2 punkty medyczny.

Łącznie zapasy w batalionach i brygadzie wystarczają na okres 3-5 dni walki. W pododdziałach dywizji na 2-3 dni, w magazynach korpusu armijnego na 4 dni walki. Razem zapasy amunicji, materiałów pędnych i smarów, żywności, umundurowania, medykamentów i materiałów sanitarnych, sprzętu i środków ochronnych ABC oraz amunicji chemicznej, środków inż.-sap. znajdujące się we wszystkich wojskach korpusu armijnego pokrywają jego potrzeby walki zwykle na 9-11 dni.

5. Ogólne zasady dowozu zaopatrzenia w wojskach

W systemie zaopatrywania wojsk Bundeswehry stosowana jest zasada "swoim transportem do siebie". Pododdziały, oddziały i związki taktyczne niższego szczebla organizacyjnego odbierają własnym, organicznym transportem środki materiałowo-technicznego zaopatrzenia z magazynów, składnic i punktów zaopatrywania jednostek wyższego szczebla organizacyjnego. Np. drużyny dowozu mps, amunicji, artykułów żywnościowych, umundurowania, sprzętu i środków ABC batalionów pobierają odnośnie zaopatrzenia własnym transportem w brygadowych punktach zaopatrzenia /BPZ/.

Z kolei analogiczne drużyny dowozu batalionu zaopatrywania brygad realizują zaopatrywanie dla swoich wojsk w magazynach i składach korpuśnych, gdzie zakładują je na własne etatowe środki tran-

sportu, którymi przewożą do brygad.

Natomiast dywizyjna drużyna dowozu /z kompanii dowodzenia/ sprawa swoim transportem zaopatrzenie dla pododdziałów dywizyjnych ze składów i magazynów korpusu. Niekiedy może ona wzmocnić etatowym transportem bataliony pierwszego rzutu poprzez bezpośredni do nich dowóz /szczebel dywizja-batalion/. Wtedy będzie równoległe zaopatrywanie brygada - batalion i dywizja - batalion. Jednak 3/4 środków zaopatrzenia do batalionów przewożone jest transportem brygady.

Nieco inny jest system zaopatrywania w sprzęt inżynieryjno - saperski. Kompanie piechoty zmotoryzowanej i zmechanizowanej pobierają środki inż.-sap. w batalionowych punktach zaopatrzenia saperów /BPZ/. Z kolei BPZ swoim transportem odbierają środki materiałowo-techniczne w brygadowych i dywizyjnych punktach zaopatrzenia /BPZ, DPZ/ saperów. DPZ zaopatrują się w korpusnych punktach zaopatrywania /KPZ/ saperów, ale równocześnie transport KPZ może dostarczać zaopatrzenia w sprzęt inżynieryjno - saperski do DPZ a te znowu do BPZ saperów.

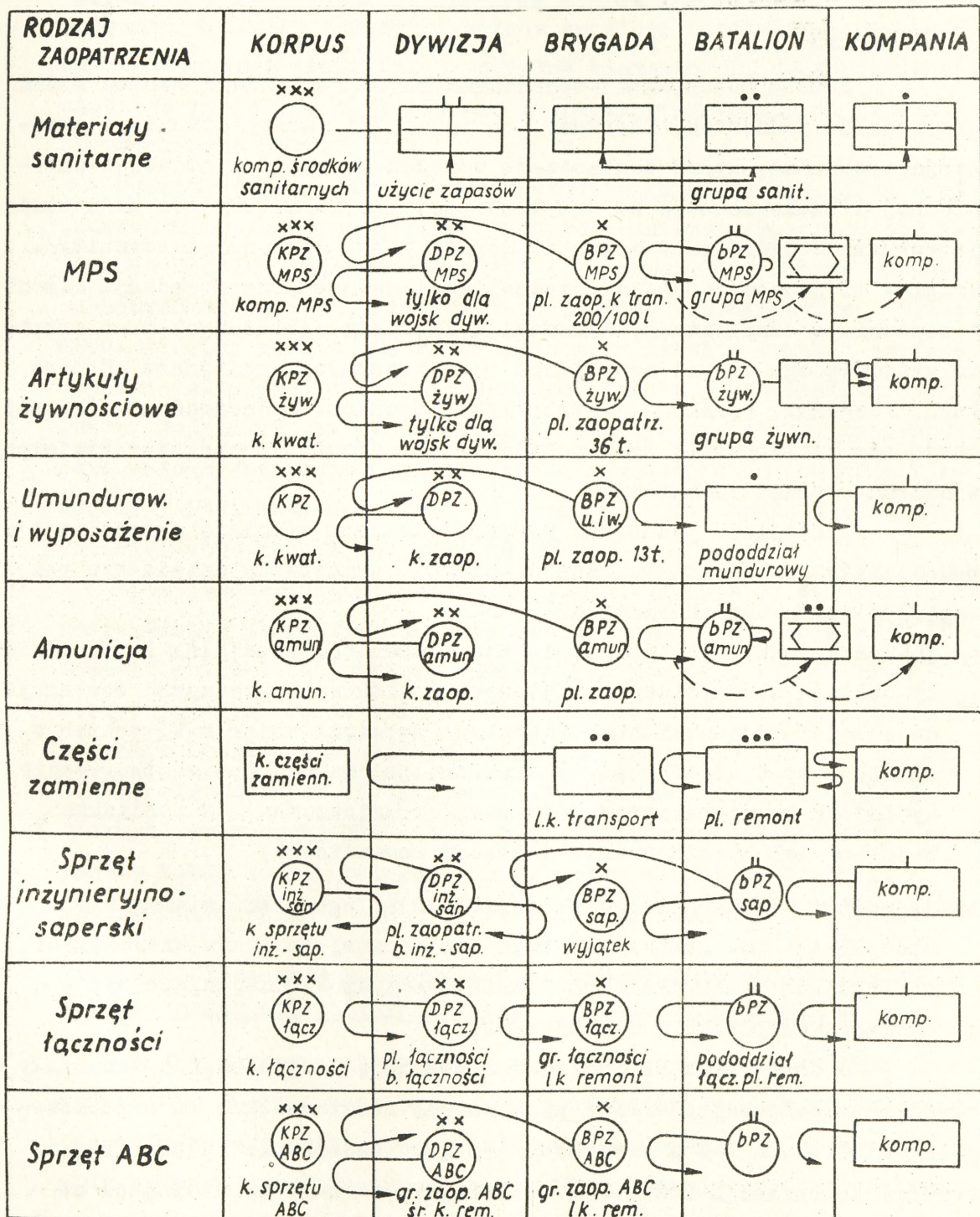
W wojskach łączności kompanie zaopatrują się w BPZ /łączności/a te własnym transportem w BPZ /łączności/.

Jeżeli chodzi o zabezpieczenie w środki medyczno - sanitarne, kompanie pierwszego rzutu pobierają je w brygadowych szpitalach i punktach zaopatrywania medyczno - sanitarnego. Natomiast grupy sanitarne batalionów zaopatrują się w dywizjach. Sanitarne kompanie korpusu armijnego rozwijają korpusne punkty zaopatrywania /sanitarnego/ dowożąc medykamenty i inne środki do dywizji. Równoległe dywizje mogą swoim transportem pobierać z KPZ.

Szczegółowsze dane systemu zaopatrywania w Bundeswehrze zawarte są w skrypcie nr bibl. 11917 pt. "Ogólne zasady systemu zaopatrywania w Bundeswehrze".

SYSTEM ZAOPATRYWANIA W PODODDZIAŁACH, ODDZIAŁACH I ZWIĄZKACH TAKTYCZNYCH BUNDESWEHRY

Schemat 9

III. Zabezpieczenie w amunicję specjalną związków operacyjnych i taktycznych sił lądowych NATO

Amerykańska służba materiałowo-techniczna zabezpiecza w amunicję specjalną /jądrową, chemiczną i biologiczną/ związki operacyjne i taktyczne oraz samodzielne pododdziały na określonym TDW.

1. Ogólne dane o jednostkach i zasadach zaopatrywania w amunicję specjalną

Służba materiałowo-techniczna ma do realizacji swoich zadań dwa rodzaje jednostek. Pierwszy, to jednostki zabezpieczenia w amunicję specjalną, które dostarczają wojskom amunicji atomowej, chemicznej i biologicznej/ na przykład pocisków raketowych z głowicami jądrowymi do dywizjonów wyrzutni Honest John, Sergeant i Pershing/. Drugi - to jednostki obsługi technicznej, która przeprowadzają remont i zapewniają eksploatację wyrzutni i pocisków raketowych oraz sprzętu znajdującego się na uzbrojeniu poszczególnych dywizjonów Honest John, Sergeant, Pershing, Hawk i Nike Hercules. Jednocześnie zabezpieczają one zaopatrzenia tych pododdziałów wyrzutni pocisków raketowych w odnośny sprzęt techniczny.

Wymienione jednostki zabezpieczenia w amunicję specjalną i pododdziały obsługi technicznej pocisków raketowych dzielą się pod względem wykonywanych zadań na:

- a/ jednostki ogólnego zabezpieczenia w amunicję specjalną i pododdziały obsługi technicznej raketowych pocisków kierowanych, obsługujące z kolei jednostki bezpośredniego wsparcia wojsk raketowych w amunicję specjalną. Poza tym zapewniają one odnośne zaopatrywanie dywizjonu broni raketowo-jądrowej, rozmieszczonym w pobliskich rejonach ich stacjonowania i stacje komunikacji;
- b/ jednostki bezpośredniego zabezpieczenia /wsparcia/ w amunicję specjalną i pododdziały obsługi technicznej pocisków kierowanych, obsługujące tylko dywizjony raketowo-jądrowe znajdujące się w armiach, korpusach i dywizjonach.

Jednostki zabezpieczenia w amunicję specjalną i pododdziały obsługi technicznej pocisków kierowanych rozmieszczane są w poszczególnych strefach TDW z określonymi z góry zadaniami. Na przykład w strefie komunikacji rozwijają i obsługują składy, zapewniające do - starczanie amunicji specjalnej do odpowiednich punktów lub dywizjonów

broni raketowo-jądrowej, znajdujących się już w strefie działań bojowych. Natomiast analogiczne jednostki rozmieszczone w strefie działań bojowych zabezpieczają z reguły bezpośrednio obsługę dywizjonów raketowo - jądrowych związków operacyjnych i taktycznych.

Składy raketowych i artyleryjskich pocisków oraz amunicji jądrowej zdyslokowane w strefie komunikacji TDW obsługiwane są przez kompanie ogólnego zabezpieczenia w amunicję specjalną i kompanie ogólnej obsługi technicznej pocisków kierowanych, dostarczających amunicję specjalną do wojsk sił lądowych poszczególnych państw - sygnatariuszy NATO.

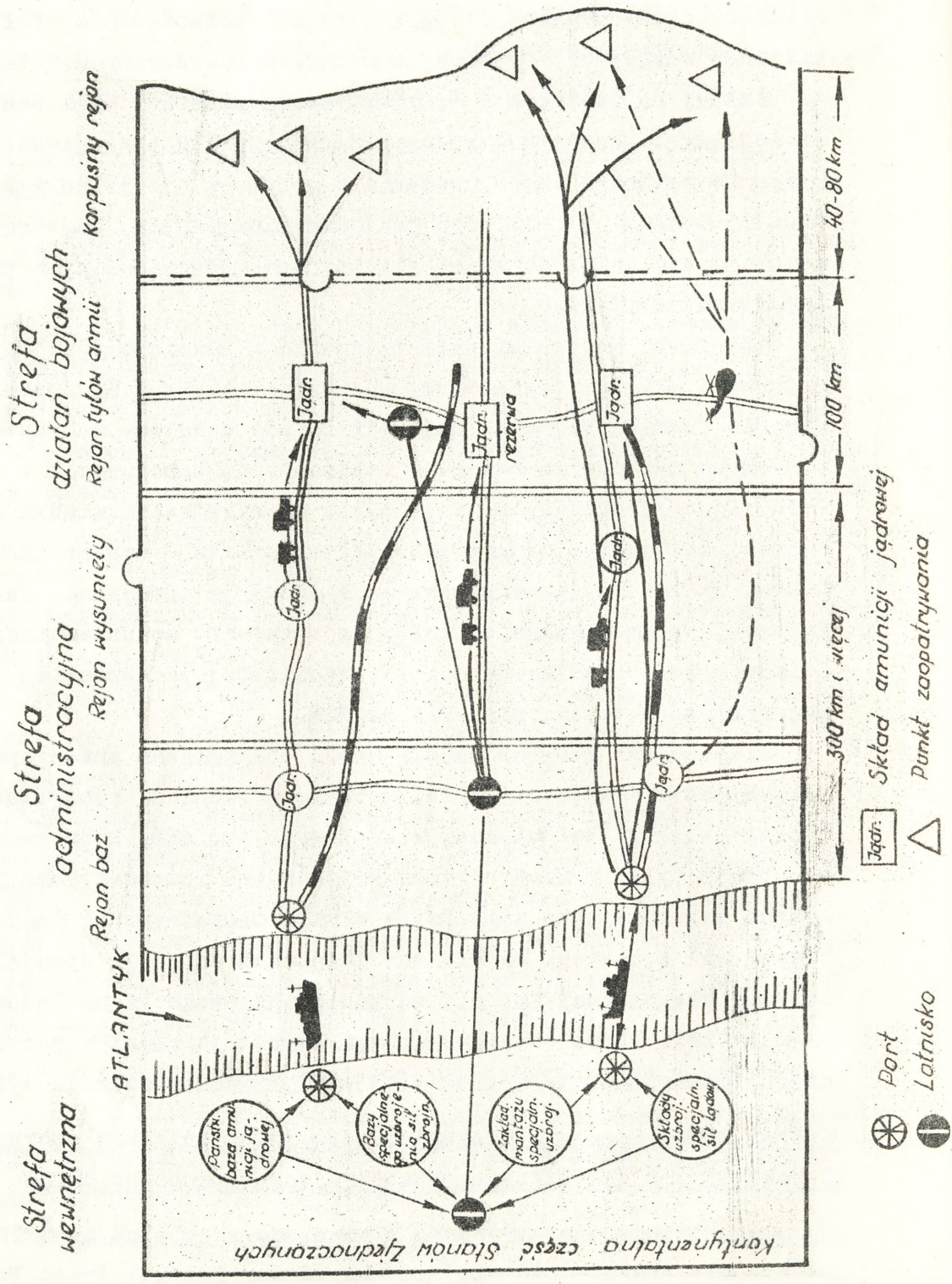
Natomiast jednostki zabezpieczenia w amunicję specjalną oraz jednostki obsługi technicznej pocisków kierowanych, operujące w strefie działań bojowych mają już ściśle ustalony zakres obsługi odnośnych narodowych związków taktycznych, wchodzących w skład NATO. Jedną z nich zaopatrują tylko amerykańskie związki operacyjne i taktyczne, drugie pozostałych państw - uczestników tego paktu. Jednostki zabezpieczenia w amunicję specjalną, zaopatrujące wojska amerykańskie, zapewniają zarazem dowóz amunicji klasycznej. Podporządkowane one są organizacyjnie dowództwu służby materiałowo - technicznej USA na TDW.

Siły lądowe drugich państw NATO, obsługiwane przez wydzielone amerykańskie jednostki zabezpieczenia w amunicję specjalną i jednostki obsługi technicznej raketowych pocisków kierowanych, otrzymują tylko rakiety i ładunki jądrowe. Natomiast amunicja klasyczna zabezpieczana jest przez służbę zaopatrywania danych, narodowych sił lądowych. Wydzielone jednostki amunicji specjalnej i obsługi technicznej USA nie są podporządkowane siłom lądowym tych państw NATO, które obsługują, lecz pozostają nadal w gestii służby materiałowo - technicznej amerykańskich sił lądowych.

2. System zabezpieczenia w amunicję specjalną związków operacyjnych i taktycznych sił lądowych Stanów Zjednoczonych na SETDW

Organizacja zaopatrywania w amunicję specjalną na SETDW przedstawia się obecnie następująco: Dowództwu Tyków 7 Armii Polowej podporządkowana jest w celu realizacji odnośnych zadań brygada amunicyjna. Struktura organizacyjna tej brygady przedstawia się następująco: w jej skład wchodzi: kompania dowodzenia, trzy grupy amunicyjne i pododdział administracyjny.

SCHEMAT 10 - ORGANIZACJI ZAOPATRYWANIA W AMUNICJĘ JĄDROWĄ I POCISKI RAKIETOWE NA TDW

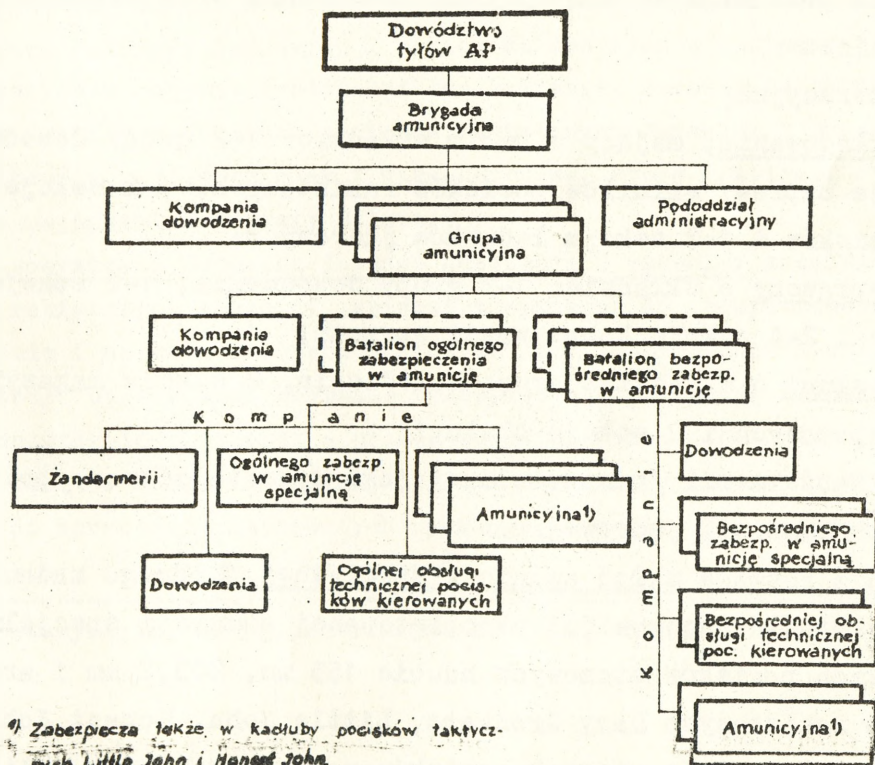

Brygada amunicyjna ponosi odpowiedzialność za ogólne i bezpośrednie zabezpieczenie tej armii w amunicję specjalną i klasyczną, w tym również - sprzętu materiałowo - technicznego. Ponadto do jej zadań należy kontrola skutków uderzeń broni jądrowej i konwencjonalnej na obszarze działań brygady, obsługującej wojska armijne.

Skład organizacyjny grupy amunicyjnej jest zmienny. W zależności od konkretnej sytuacji pola walki grupa może mieć od dwóch do pięciu batalionów amunicyjnych. Bez względu na ilość batalionów w grupie zawsze występuje kompania dowodzenia.

Grupa amunicyjna zabezpiecza w amunicję specjalną i konwencjonalną, między innymi wojska korpusu armijnego oraz zapewnia usuwanie niewypałów pocisków własnych i przeciwnika.

Schemat 11 przedstawia organizację brygady amunicyjnej oraz skład jej grup amunicyjnych.

Schemat 11. Organizacja służby zabezpieczenia w amunicję specjalną armii polowej Stanów Zjednoczonych.

Bataliony amunicyjne dzielą się na bataliony ogólnego i bezpośredniego zabezpieczenia w amunicję specjalną i klasyczną. Do ogólnych zadań tych batalionów, czyli zaopatrywania w pociski raketowe różnych typów i amunicji jądrowej, naprawy i eksploatacji dochodzą jeszcze inne, jak usuwanie wszelkich niewypałów w rejonie działania tychże batalionów.

3. Organizacja i zadania batalionu ogólnego zabezpieczenia w amunicję

Organizacja batalionu jest następująca:

- kompania dowodzenia /zarazem obsługi/;
- kompania ogólnego zabezpieczenia w amunicję specjalną;
- kompania ogólnej obsługi technicznej pocisków kierowanych;
- kompania żandarmerii /przydzielona/.

Z kolei omówione będą kompanie ogólnego zabezpieczenia w amunicję specjalną i ogólnej obsługi technicznej pocisków kierowanych.

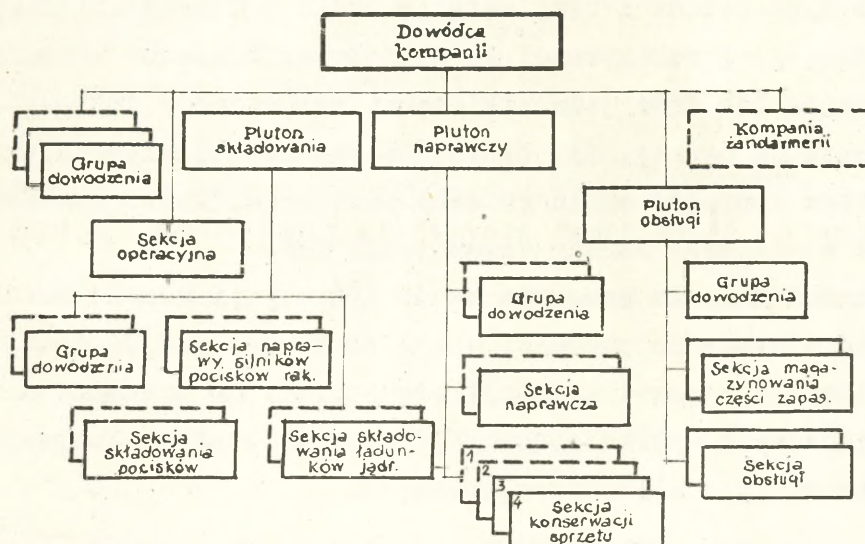
a/ Organizacja i zadania kompanii ogólnego zabezpieczenia w amunicję specjalną

Kompania może mieć od 2 do 3 grup dowodzenia oraz następujące elementy organiczne:

- sekcję operacyjną;
- pluton składowania, mający w swoim składzie: 1-2 grupy dowodzenia, 1-2 sekcje naprawy silników pocisków raketowych, 1-2 sekcje składowania pocisków i 1-2 sekcje ładunków jądrowych;
- pluton naprawczy o składzie: 1-2 grupy dowodzenia, 1-2 sekcje naprawcze i 2-4 sekcje konserwacji sprzętu;
- pluton obsługi o składzie: grupa dowodzenia, 2 sekcje magazynowania części zapasowych i 2 sekcje obsługi;
- kompanii żandarmerii /przydzielanej jako eskorta ochrony podczas transportu amunicji jądrowej/.

Kompania rozwija skład amunicji specjalnej, którego zadaniem jest stałe uzupełnianie zapasów już ukończonej amunicji specjalnej do artyleryjskich pocisków atomowych haubic 155 mm, 203,2 mm i armat 175mm, do pocisków raketowych Davy Crockett, Little John, Honest John, Sergeant, Pershing oraz przeciwlotniczych pocisków raketowych Hawk i Nike-Hercules.

Skład roznijany przez powyższą kompanię zapewnić ma uzupełnienie zapasów w jednoznacznych punktach zabezpieczenia w amunicję specjalną.

Schemat 12. Organizacja kompanii ogólnego zabezpieczenia w amunicję specjalną.

Podobne punkty są rozwijane również przez kompanie bezpośredniego zabezpieczenia w amunicję specjalną.

Do zadań tej kompanii i składu przez nią rozwijanego należy zabezpieczenie dowozu ładunków jądrowych i rakiet do dywizjonów raketowo-jądrowych rozmieszczonych w rejonie dyslokacji tej kompanii. Przeważnie takie kompanie zaopatrują dywizjony wyrzutni pocisków raketowych Pershing i przeciwlotniczych pocisków raketowych Hawk i Nike-Hercules, które rozwijają stanowiska startowe w rejonie tyłów Armii Polowej.

Oprócz powyższych dochodzą jeszcze następujące zadania: zabezpieczenia jednostek raketowych w części zapasowe i wymierne do skompletowanej amunicji, kompletowanie i naprawa ładunków jądrowych /z wyjątkiem części układu kierowniczego rakiet/. Oprócz tego kompanie zabezpieczają ewakuację korpusów pocisków lub ich poszczególnych części a przede wszystkim elementów układu kierowania, które przewożą do kompanii ogólnej obsługi technicznej pocisków kierowanych, względnie do warsztatów naprawczych wyższego szczebla. Nie nadające się do naprawy rakiety i pociski są niszczone^{x/}.

x/ Brak bliższych informacji w sprawie amunicji chemicznej i biologicznej.

Kompania ogólnego zabezpieczenia w amunicję specjalną zapewnia w ramach własnych remont i eksploatację około 80% przydzielonej jej amunicji jądrowej, przekazywanej do niej przez kompanie bezpośredniego zabezpieczenia lub inne jednostki broni raketowo - jądrowej. Remonty i eksploatacja reszty, tj. około 20% ładunków jądrowych przeprowadzane są przez kompanie ogólnego zabezpieczenia, które rozmieszczone bywają już w obszarze strefy komunikacji TDW.

Należy nadmienić, że kompania ma do dyspozycji własne środki transportowe, które służą do przemieszczania stanu osobowego pododdziału, sprzętu i organicznych zapasów amunicji specjalnej. Do transportu zapasów ładunków jądrowych wykraczających poza normę etatową kompania musi otrzymać wzmocnienie w środkach przemieszczania.

b/ Organizacja i zadania kompanii ogólnej obsługi technicznej pocisków kierowanych

Kompanie te przeznaczone są do obsługi technicznej bojowych systemów pocisków raketowych typu Sergeant i Pershing oraz przeciwlotniczych pocisków raketowych Hawk i Nike - Hercules.

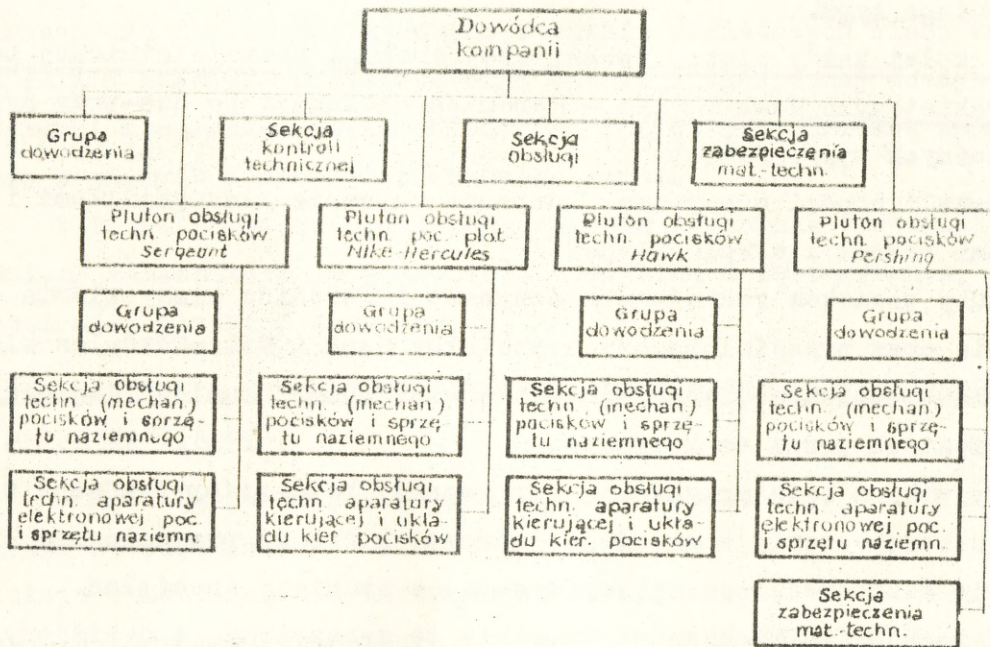
Organizacja kompanii jest następująca:

- grupa dowodzenia;
- pluton obsługi technicznej pocisków Sergeant, mający grupę dowodzenia i dwie sekcje: sekcję obsługi techniczno-mechanicznej pocisków i sprzętu naziemnego, sekcję obsługi technicznej aparatury elektro - nowej pocisków i sprzętu naziemnego;
- pluton obsługi technicznej pocisków przeciwlotniczych Nike-Hercules, w którego składzie znajdują się: grupa dowodzenia, i dwie sekcje: sekcja obsługi techniczno - mechanicznej pocisków i sprzętu naziemnego, sekcja obsługi technicznej aparatury kierującej i układu kierowniczego pocisków;
- pluton obsługi technicznej pocisków Hawk o składzie - grupa dowodzenia i dwie sekcje: sekcja obsługi techniczno-mechanicznej pocisków i sprzętu naziemnego, sekcja obsługi technicznej aparatury kierującej i układu kierowniczego pocisków;
- pluton obsługi technicznej pocisków Pershing, w skład którego wchodzi - grupa dowodzenia i trzy sekcje: sekcja obsługi techniczno-mechanicznej pocisków i sprzętu naziemnego, sekcja obsługi technicznej aparatury elektrycznej pocisków i sprzętu naziemnego oraz sekcja zabezpieczenia materiałowo - technicznego.

W składzie kompanii znajdują się ponadto trzy sekcje, które podlegają bezpośrednio jej dowódcy:

- sekcja kontroli technicznej;
- sekcja obsługi;
- sekcja zabezpieczenia materiałowo-technicznego.

Schemat 13 przedstawia graficznie organizację tej kompanii.

Schemat 13. Organizacja kompanii ogólnej obsługi technicznej pocisków kierowanych

Kompania ogólnej obsługi technicznej pocisków kierowanych przeprowadza remonty i eksploatację. Sekcja kontroli technicznej jest odpowiedzialną za jakość i terminowość remontu pocisków i sprzętu naziemnego. Sekcje - obsługi i zabezpieczenia materiałowo-technicznego zapewniają pracę plutonów remontu a zarazem dostarczają i zaopatrują w potrzebne części zapasowe i wymienne obsługiwane dywizjony pocisków raketowych.

Pluton obsługi technicznej pocisków raketowych Sergeant obsługuje dwa-trzy dywizjony wyrzutni pocisków tej klasy, pluton obsługi technicznej pocisków raketowych Pershing zapewnia obsługę 1-2 dywizjonów tego typu.

Z kolei każdy pluton technicznej obsługi przeciwlotniczej pocisków raketowych Hawk i Nike - Hercules obsługuje po dwa-trzy dywizjony odnośnych typów rakiet.

Jeżeli chodzi o naprawę, kompania zapewnia własnymi siłami i środkami remont i eksploatację:

- kadłuby pocisków raketowych Sergeant i Pershing klasy ziemia - ziemia oraz przeciwlotniczych pocisków Hawk i Nike-Hercules klasy ziemia - powietrze, znajdujące się w składach amunicji jądrowej rozwijanych przez te kompanie.

Wyjątkiem będą przypadki, gdy remonty będą przeprowadzane w punktach zabezpieczenia w amunicję jądrową, które są przygotowane przez kompanie bezpośredniego zabezpieczenia w amunicję specjalną.

W ramach ogólnych zadań kompanie te zabezpieczają dywizjony pocisków raketowych w części zamienna i zapasowe ze składu sprzętu artyleryjsko - technicznego rozwiniętego przez daną kompanię.

Kompanie ogólnej obsługi technicznej pocisków raketowych są rozmieszczane w strefie komunikacji TDW w ilości dwie-trzy i więcej kompanii na dany TDW.

W rejonie tyłów armii tj. w strefie działań bojowych przypada przeciętnie po 162 kompanii na każdy korpus armijny danego związku operacyjnego.

Etatowe środki transportowe kompanii zabezpieczają przewóz jej personelu i sprzętu technicznego zgodnie z normami tego pododdziału. Natomiast przewóz zapasów części wymiennych wymaga wzmocnienia w postaci dodatkowych pojazdów mechanicznych.

4. Organizacja i zadania batalionu bezpośredniego zabezpieczenia w amunicję

Skład organizacyjny batalionu jest następujący:

- kompania dowodzenia /zarazem obsługi/;
- dwie kompanie bezpośredniego zabezpieczenia w amunicję specjalną;
- dwie kompanie bezpośredniej obsługi technicznej pocisków kierowanych;
- dwie kompanie amunicyjne.

Batalion rozmieszczony jest najczęściej w rejonie tyłów korpusu armijnego niekiedy tyłów Armii Polowej. Zadania: zapewnienia amunicji jądrowej dla dywizjonów wyrzutni pocisków rakietowych klasy ziemia-ziemia i ziemia - powietrze oraz amunicji klasycznej do dywizjonów artylerii i wyrzutni rakietowych oraz innych pododdziałów wojsk, korpusów armijnych i dywizji pierwszego rzutu.

Z kolei omówiona będzie organizacja i zadania kompanii bezpośredniego zabezpieczenia w amunicję specjalną i bezpośredniej obsługi technicznej pocisków kierowanych.

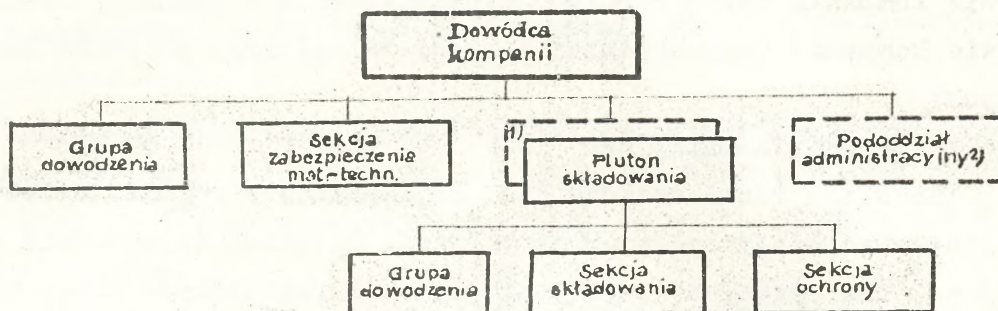
a/ Organizacja i zadania kompanii bezpośredniego zabezpieczenia w amunicję specjalną

Skład organizacyjny kompanii jest następujący:

- grupa dowodzenia;
- sekcja zabezpieczenia materiałowo-technicznego;
- 1 do 2 plutonów składowania, a każdy pluton ma grupę dowodzenia, sekcję składowania i sekcję ochrony;
- pododdział administracyjny /przydzielony tylko wtedy, gdy kompania działa samodzielnie/.

Kompania zabezpiecza sukcesywnie zaopatrywanie w celu uzupełnienia kompletów zapasów amunicji specjalnej w dywizjonach samobieżnej artylerii - haubic 155 mm i 203,2 mm, armat 175 mm oraz pocisków rakietowych typu Davy Crockett, Little John, Honest John, Sergeant oraz przeciwnocnych pocisków rakietowych Hawk znajdujących się w korpusie armijnym i dywizji zmechanizowanej oraz pancerniej.

Do zadań takiej kompanii należy również zapewnienie pomocy w obsłudze ładunków jądrowych, udzielanie pomocy technicznej dywizjonom broni rakietowej i artylerii atomowej oraz ewakuacja uszkodzonej amunicji jądrowej, której naprawa przekracza możliwości kompanii.

- 1) Drugi pluton nie wchodzi w skład kompanii o zmniejszonym składzie.
- 2) Przydzielany, gdy kompania działa samodzielnie.

Schemat 14. Organizacja kompanii bezpośredniego zabezpieczenia w amunicję specjalną (USA)

Pluton składowy kompanii rozwija zwykle jeden punkt zabezpieczenia w amunicję jądrową. W niektórych sytuacjach jeden punkt amunicji może być obsługiwany jednocześnie przez dwa plutony składowania. Punkt zabezpieczenia w amunicję specjalną mają w okresie pokojowym charakter stacjonarnych, natomiast w czasie działań wojennych będą ze zrozumiałych względów ruchome.

Do zadań tej kompanii należy również zapewnienie pomocy w obsłudze ładunków jądrowych, udzielanie pomocy technicznej dywizjom pocisków rakietowych i artylerii atomowej oraz ewakuacja uszkodzonej amunicji specjalnej, której naprawa przerasta możliwości techniczne tego pododdziału.

Kompanie bezpośredniego zabezpieczenia w amunicję jądrową rozmieszczone są przeważnie w rejonach tyłowych korpusów armijnych. W zależności od ilości dywizjonów artylerii atomowej i pocisków rakietowych, przydzielanych ze szczebla armijnego do korpusów armijnych, wydziela się od jednej do trzech takich kompanii na dany związek taktyczny. Poza tym kompanie te mogą być zdyslokowane również w obszarze strefy komunikacji TDW z zadaniem bezpośredniej obsługi dywizjonów przeciwlotniczych pocisków rakietowych typu Hawk i Nike - Hercules, które tam rozwinęły stanowiska startowe i dowodzenia.

Eksploatację i remont kadłubów pocisków raketowych, które znajdują się w danych punktach zabezpieczenia w amunicję jądrową zapewniają kompanie ogólnej i bezpośredniej naprawy.

Kompania przystosowana jest zarówno do transportu kołowego, mając etatowe pojazdy mechaniczne, jak i do przewozów drogą powietrzną.

Organiczny park samochodowy kompanii umożliwia jej równoczesny przewóz jednego z następujących zestawów pocisków i amunicji specjalnej:

- 2 pociski raketowe klasy ziemia-ziemia Sergeant lub Pershing oraz 8 artyleryjskich pocisków atomowych i jedna mina jądrowa;
- 14 pocisków raketowych klasy ziemia-ziemia "Honest John";
- 42 przeciwlotnicze pociski raketowe klasy ziemia-powietrze "Hawk";
- 7 przeciwlotniczych pocisków raketowych "Nike-Hercules".

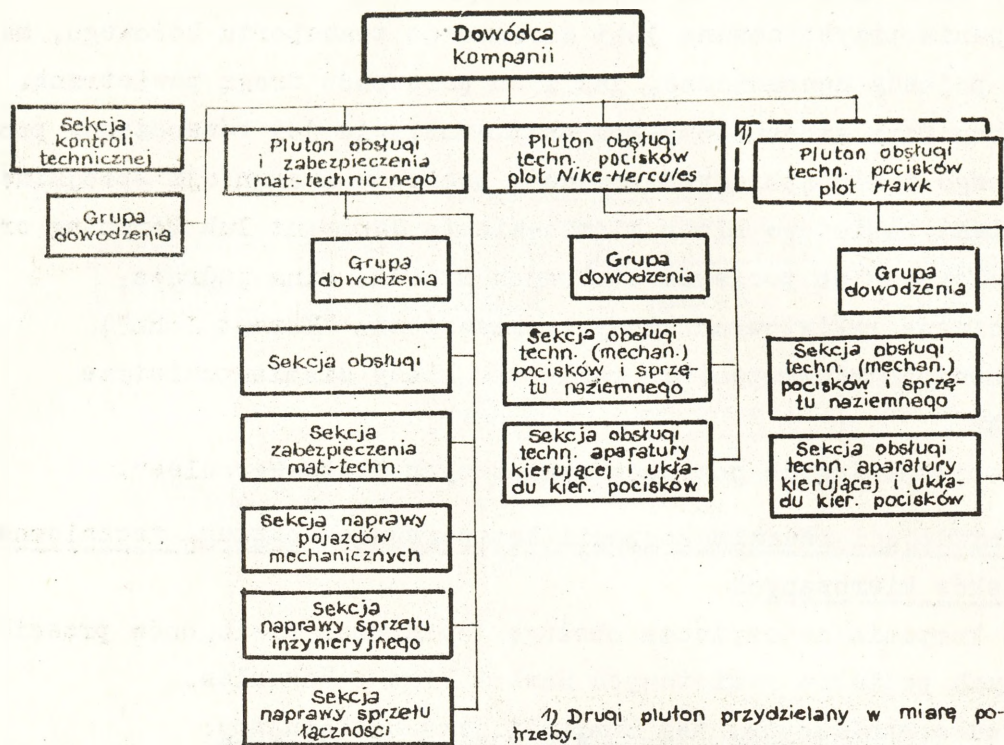
b/ Organizacja i zadania kompanii bezpośredniej obsługi technicznej pocisków kierowanych

Ta kompania zabezpiecza obsługę techniczną dywizjonów przeciwlotniczych pocisków raketowych Hawk i Nike - Hercules.

Skład organizacyjny tej kompanii jest następujący:

- grupa dowodzenia;
- sekcja kontroli technicznej;
- pluton obsługi i zabezpieczenia materiałowo-technicznego w składzie którego występuje grupa dowodzenia i pięć sekcji: sekcja obsługi, sekcja zabezpieczenia materiałowo-technicznego, sekcja naprawy pojazdów mechanicznych, sekcja naprawy sprzętu inżynierskiego i sekcja naprawy sprzętu łączności;
- pluton obsługi technicznej przeciwlotniczych pocisków Nike-Hercules, w którym są: grupa dowodzenia i dwie sekcje: sekcja obsługi techniczno-mechanicznej pocisków i sprzętu naziemnego, sekcja obsługi technicznej aparatury kierującej i układu kierowniczego pocisków;
- 1-2 plutony obsługi technicznej przeciwlotniczych pocisków Hawk, w każdym z nich, grupa dowodzenia i dwie sekcje: sekcja obsługi techniczno-mechanicznej pocisków i sprzętu naziemnego, sekcja obsługi technicznej aparatury kierującej i układu kierowniczego pocisków.

Kompania bezpośredniej obsługi technicznej pocisków kierowanych

Schemat 15. Organizacja kompanii bezpośredniej obsługi technicznej pocisków kierowanych (USA)

Pluton obsługi i zabezpieczenia materiałowo - technicznego zabezpiecza szeroki wachlarz czynności. Dostarcza części zapasowe i wymienne do dywizjonów przeciwlotniczych pocisków raketowych Nike-Hercules i Hawk, które obsługuje w ramach przydzielonych zadań. Ponadto zapewnia eksploatację i naprawy pojazdów w ilości do 300, oraz remont różnego sprzętu mechanicznego oraz radiolokacyjnego i radiowego.

Plutony obsługi technicznej pocisków przeciwlotniczych Nike-Hercules i Hawk przygotowane są do obsługi odnośnych dywizjonów w/w klas wyrzutni w rejonach ich rozwinięcia. Każdy z tych plutonów przydziela obsługiwany dywizjonom zespoły remontowe a w razie konieczności wysyła do nich warsztaty remontowe, aby na miejscu usunąć usterki.

Kompania w całości zabezpiecza eksploatację i remont następujących elementów:

- kadłubów przeciwlotniczych pocisków raketowych Nike-Hercules, które znajdują się w punktach zabezpieczenia w ładunki jądrowe. Punkty te rozwijane są przez kompanie bezpośredniego zabezpieczenia w amunicję specjalną;

- kadłubów przeciwlotniczych pocisków raketowych Nike-Hercules i Hawk oraz sprzętu techniczno-artyleryjskiego tych dywizjonów.

Kompania rozwija punkt zaopatrywania w sprzęt artyleryjsko - techniczny w celu zapewnienia dostaw części zapasowych i zamiennych, potrzebnych do napraw pocisków i sprzętu, przez nią realizowanych.

Rozmieszczenie tych kompanii ma miejsce zarówno w strefie komunikacji jak i strefie działań bojowych. W strefie komunikacji TDW w zależności od potrzeb rozmieszcza się na poszczególnych kierunkach działań związków operacyjnych zazwyczaj Armii Polowej od dwóch do trzech kompanii. Natomiast kompanie zdyslokowane w strefie działań bojowych działają według ustalonego podziału - jedna kompania na korpus armijny. Najczęściej rozwija ona swoje punkty i warsztaty w rejonie tyłów Armii Polowej w sąsiedztwie tylowej rubieży korpusu armijnego, zarazem przy głównej drodze, którą ewakuowane są uszkodzone pociski i sprzęt naziemny.

Kompania ma etatowe środki transportu, które zapewniają jej przewóz stanu osobowego, sprzętu i zapasu części zamiennych.

3. System zabezpieczenia w amunicję specjalną związków taktycznych sił lądowych NRF, W. Brytanii, Belgii, Holandii i pozostałych armii NATO na ETDW

Wojska pozostałych państw - sygnatariuszy NATO na europejskim teatrze są obsługiwane przy zabezpieczeniu w amunicję specjalną, również przez amerykańskie grupy amunicyjne. Te amerykańskie grupy amunicyjne, wydzielone do obsługi poszczególnych związków taktycznych wojsk drugich państw tego paktu, zapewniają zaopatrzenie wyłącznie w broń atomową. Natomiast amunicja klasyczna i jej dowóz pozostaje w gestii poszczególnych narodowych sił zbrojnych NATO.

Zachodzi pewna różnica między organizacją amerykańskiej grupy zabezpieczenia w amunicję specjalną obsługującą związki taktyczne drugich sygnatariuszy NATO a tą, które zaopatrują własne, tj. wojska sił lądowych USA. Różnica polega na tym, że grupa zabezpieczenia w amunicję specjalną dla wojsk poza amerykańskich nie ma w swoim składzie pododdziałów amunicji konwencjonalnej. Poza tym występujące w jej organizacji pododdziały amunicji specjalnej są pod względem stanów liczebnych mniejsze. Wynika to z konkretnego zapotrzebowania amunicji specjalnej w związkach taktycznych, pozostałych członków NATO, które mają mniej środków przenoszenia broni atomowej niż amerykańskie. Poza tym struktura organizacyjna jest bez zmian.

Amerykańska grupa amunicji specjalnej przydzielona do związków taktycznych odnośnego członka - partnera NATO otrzymuje środki ochrony łączności i transportu od dowództwa danych sił lądowych. Siły i środki obrony, wydzielone do osłony danej grupy amunicji specjalnej mają zadanie zabezpieczyć nie tylko ochronę składów amunicji jądrowej, które rozwija grupa, lecz także transport ładunków, który kursuje pomiędzy składem a użytkownikiem, czyli określonym dywizjonem broni atomowej.

Grupy zabezpieczenia w amunicję specjalną są rozmieszczone na obszarze zachodnio-europejskiego TDW w odpowiedniej proporcji do nasylenia środkami przenoszenia broni jądrowej poszczególnych związków operacyjnych i taktycznych.

Na północno - europejskim TDW nie ma w ogóle grup amunicji specjalnej. Jedyne związki taktyczne, który dysponuje środkami przenoszenia tej broni jest 6 DZ /NRF/. Ona ma być obsługiwana przez jedną z grup podporządkowaną dowództwu środkowoeuropejskiego TDW. Prawdopodobnie będzie to pododdział z tej samej grupy, która zabezpiecza w amunicję specjalną wojska 1 KA /NRF/.

Na obszarze środkowoeuropejskiego TDW rozmieszczonych dotychczas jest osiem grup amunicji specjalnej. W tej liczbie, trzy grupy podporządkowane są dowództwu Północnej Grupy Armii, a pięć grup dowództwu Centralnej Grupy Armii /z tego trzy grupy, obsługujące wyłącznie wojska amerykańskie 7 AP, tworzące wspomnianą brygadę amunicyjną/.

Na obszarze południowoeuropejskiego TDW zdyslokowane trzy grupy amunicji specjalnej. Każda z tych grup przydzielona jest do obsługi wojsk sił lądowych jednego z trzech państw NATO - Grecji, Turcji i Włoch.

Poniższa tabela przedstawia ogólny podział jednostek i grup amunicji specjalnej wojsk NATO na europejskim TDW.

Tabela 16

TDW	Grupa Armii lub państwo	Nazwa jednostki zabezpieczenia w amunicję specjalną	Kogo obsługuje	UWAGI
Środkowoeuropejski TDW	Północna Grupa Armii	Grupa zabezpieczenia w amunicję specjalną	1 KA /NRF/ 6 DZ /NRF/	6 DZ podporządkowana ptwu pán europ. TDW
		Grupa zabezpieczenia w amunicję specjalną	1KA/W.Bryt./ 4SBGP/Kanada/	
		Grupa zabezpieczenia w amunicję specjalną	1KA/Belgia/ 1KA/Holandia/	
	Centralna Grupa Armii	Brygada amunicyjna w składzie trzech grup amunicyjnych	7 AP/USA/	Zabezpiecza również w amunicję konwencjonalną
		Grupa zabezpieczenia w amunicję specjalną	3 KA/NRF/	
		Grupa zabezpieczenia w amunicję specjalną	2 KA/NRF/	Ewentualnie również 2 KA /Francja/
Południowo-europejski TDW	Włochy	Grupa zabezpieczenia w amunicję specjalną	Włoskie siły lądowe	
	Grecja	Grupa zabezpieczenia w amunicję specjalną	Greckie siły lądowe	
	Turcja	Grupa zabezpieczenia w amunicję specjalną	Tureckie siły lądowe	

Jednostki amunicji specjalnej, które obsługują nie amerykańskie siły lądowe są rozmieszczone w rejonie strefy komunikacji TDW oraz w rejonach tyłów korpusów armijnych poszczególnych armii narodowych.

4. Sieć składów i systemu transportu amunicji specjalnej oraz sprzętu artyleryjsko - technicznego

Jak już podano, amunicja specjalna dostarczana jest na ETDW z baz i składów amunicji jądrowej, znajdujących się na kontynencie amerykańskim. Z kolei sztab NATO ETDW dokonuje podziału tej amunicji na poszczególne składy, rozmieszczone na całym obszarze tegoż teatru, w myśl odpowiednio rozpracowanego rozdzielnika, zgodnego z ogólnymi dyrektywami strategicznymi i zadaniami poszczególnych Grup Armii oraz wojsk ETDW. Oczywiście, opracowana sieć dyslokacyjna odnośnych składów jest zgodna z ogólną koncepcją strategiczną NATO i stosowaną zasadą rozśrodkowania.

Składy amunicji specjalnej, rozmieszczone na obszarze europejskiego teatru, stanowią główne źródło zaopatrzenia w tym przedmiocie wojsk sił lądowych NATO. Rozwijane są one zarówno w strefie komunikacji jak i strefie działań bojowych teatru.

W strefie komunikacji TDW rozróżnia się następujące składy amunicji specjalnej, tamże rozmieszczone:

- składy główne, rozlokowane na obszarze rejonu baz. Przeważnie dwa składy na jeden teatr;
- składy wysunięte, usytuowane w rejonie wysuniętym. Także, dwa składy na jeden teatr.

Najczęściej główne składy amunicji specjalnej rozmieszczone są w rejonach sąsiadujących z większymi lotniskami i portami morskimi. Obsługa tych składów ma następujący zakres zadań:

- odbiór amunicji jądrowej przesyłanej z baz specjalnych w USA;
- segregacja tej amunicji, konserwacja oraz przygotowanie jej do transportu, którym przewożona jest zarówno do składów wysuniętych, jak i bezpośrednio do pododdziałów amunicji specjalnej.

Te ostatnie znajdują się w większości w strefie działań bojowych.

Składy znajdujące się w strefie komunikacji TDW, są obsługiwane przez kompanie ogólnego zabezpieczenia w amunicję specjalną. Z reguły jedna taka kompania przydzielona jest do obsługi jednego składu. Podobnie, po jednej kompanii ogólnej obsługi technicznej pocisków kierowanych, przypada na każdy skład.

W dogodnych warunkach pola walki i sytuacjach, składy amunicji specjalnej, zaopatrujące wojska amerykańskie mogą być połączone z magazynami amunicji klasycznej. Wówczas, każdy pojedynczy kompleks składów i magazynów zostaje podporządkowany dowództwu batalionu amunicyjnego.

Ze względu na warunki bezpieczeństwa i transportowe, składy wysunięte amunicji specjalnej są przeważnie zdyslokowane możliwie najbliżej rejonów tyłów Armii Polowej. W tych składach magazynowane są ładunki jądrowe przeznaczone dla pododdziałów zabezpieczenia w amunicję specjalną, które operują już w strefie działań bojowych. Składy wysunięte są przesuwane stosownie do aktualnego położenia Armii Polowych pierwszego rzutu strategicznego. Składy główne mają zadanie, stale uzupełniać odpowiednie zapasy ładunków jądrowych w składach wysuniętych. Niekiedy te zapasy uzupełniane są bezpośrednio transportem z baz wyładunkowych i portów lotniczych oraz morskich na TDW.

Z kolei składy i punkty amunicji specjalnej, rozmieszczane w strefie działań bojowych, dzielą się w nomenklaturze amerykańskiej na:

- armijne składy rezerwowe;
- armijne składy operacyjne;
- punkty zaopatrywania w amunicję jądrową.

Na każdą Armię Polową ma przypadać jeden armijny skład rezerwowy. Te składy przewidziane są do utrzymania określonego stanu zapasu ładunków jądrowych i pocisków rakietowych do dyspozycji do - wódcy armii. Dany zapas przeznaczony jest na wypadek zwiększonego ponad normę zapotrzebowania w amunicję i sprzęt specjalny na określonym kierunku działań bojowych oraz dla uzupełnienia strat w amunicji jądrowej i pociskach rakietowych. Każdy skład taki rozmieszczony w rejonie tyłowej granicy Armii Polowej obsługiwany jest przez kompanię ogólnego zabezpieczenia w amunicję specjalną i kompanię ogólnej obsługi technicznej pocisków kierowanych. Zarazem te kompanie uzupełniają także zapasy ładunków jądrowych w dywizjonach pocisków rakietowych znajdujących się na stanowiskach startowych w rejonie tyłów Armii Polowej.

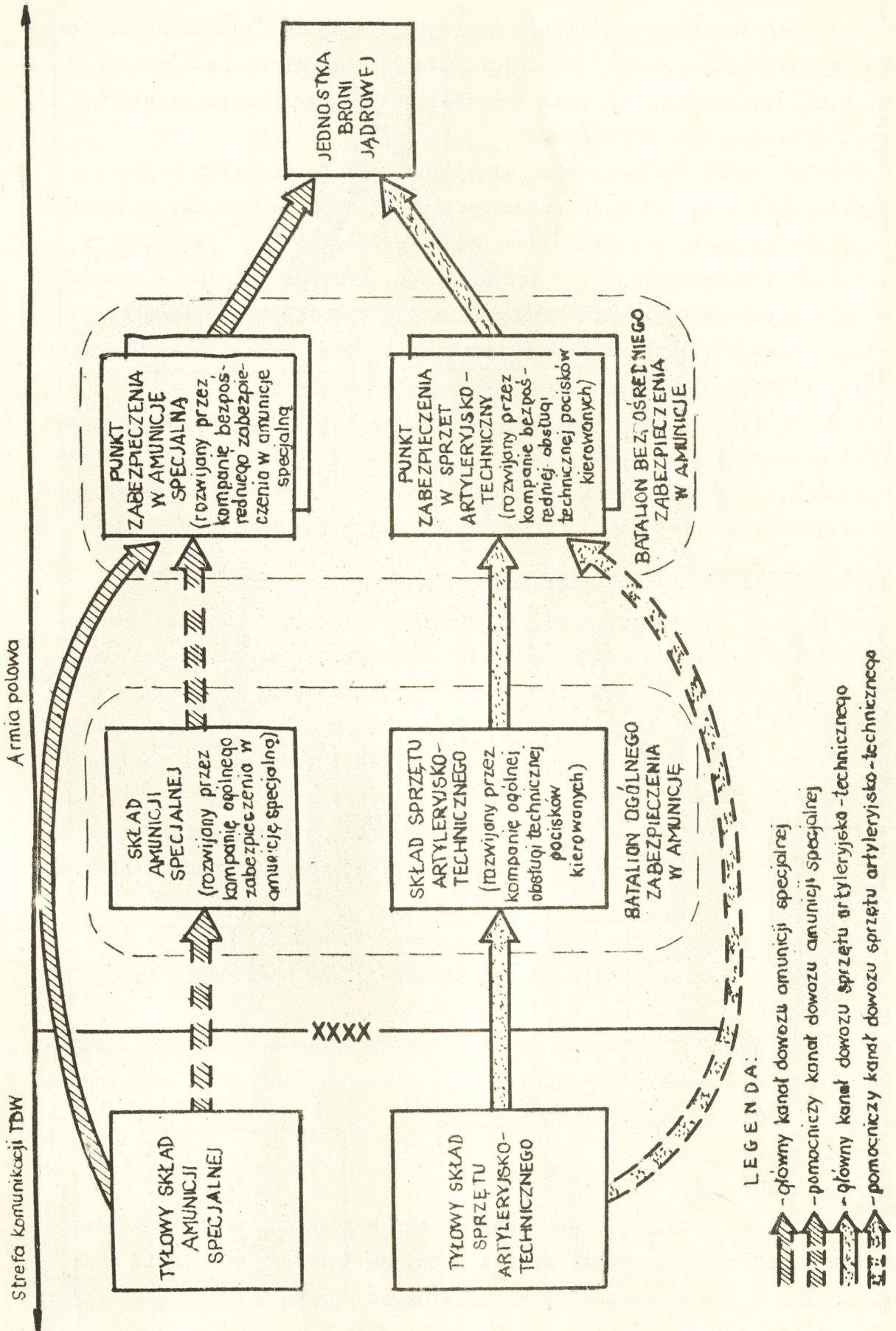
Armijne składy operacyjne amunicji specjalnej, obsługiwane także przez kompanie ogólnego zabezpieczenia w amunicję specjalną mają zabezpieczać w ładunki jądrowe zaplanowane globalnie na daną operację - poszczególne punkty amunicji jądrowej oraz w pododdziały broni atomowej, znajdujące się w rejonie tyłów Armii Polowej. Te punkty amunicji specjalnej i jednostki broni atomowej rozmieszczane będą w tyłowej części strefy działań bojowych.

Punkty amunicji specjalnej mogą być zarówno stacjonarne, jak i ruchome. Zadaniem ich jest zapewnienie codziennego uzupełnienia zapasów ładunków /głowic/ jądrowych w dywizjonach broni atomowej^{x/}. Stacjonarne punkty tej amunicji rozmieszczane są przeważnie na głębokości około 120 km od linii frontu, natomiast ruchome punkty rozwijane są przez kompanie bezpośredniego zabezpieczenia w amunicję specjalną w odległości 30-60 km od linii styku wojsk pierwszego rzutu z nieprzyjacielem. Punkty te znajdują się w rejonie tyłów korpusów armijnych i dywizji, na kierunku dowozu amunicji atomowej do określonych dywizjonów broni jądrowej.

Dywizjony broni jądrowej /haubic 155 mm, 203,2 mm, armat 176mm oraz pocisków raketowych, jak Honest John, Sergeant, Pershing, Hawk, Nike Hercules/ mają określone, stałe zapasy amunicji specjalnej, która przewożona jest organicznymi środkami transportowymi. Możliwości transportowe poszczególnych dywizjonów warunkują w decydującym stopniu ilość własnych zapasów. Poza tym, zakres przewidzianych zadań w danej operacji bojowej i klasa pocisków raketowych poszczególnych dywizjonów, również determinują wielkość etatowych zapasów. W związku z powyższym stany zapasów amunicji jądrowej mogą ulegać zmianie w poszczególnych dywizjonach dosłownie codziennie, w zależności od potrzeb i zadań bojowych oraz sytuacji pola walki.

Z kolei przedstawiona zostanie w ogólnym zarysie sprawa ewakuacji amunicji jądrowej i sprzętu artyleryjsko-technicznego /w tym również raketowego/. Organizacja ewakuacji przewiduje dwa kanały transportu, jeden kanał ewakuacji amunicji specjalnej, drugi kanał dla ewakuacji sprzętu artyleryjsko-technicznego. Zasada ewakuacji zarówno ładunków atomowych jak i sprzętu artyleryjsko-technicznego jest następująca: z dywizjonów pocisków raketowych i artylerii atomowej związków taktycznych pierwszego rzutu amunicja jądrowa podlegająca ewakuacji przewożona jest transportem kompanii bezpośredniego zabezpieczenia w amunicję specjalną do punktu rozwiniętego przez tę kompanię. Natomiast sprzęt techniki bojowej środków artyleryjskich i raketowych przewożony jest z odnośnych dywizjonów artylerii związków taktycznych I rzutu transportem kompanii bezpośredniej obsługi technicznej pocisków kierowanych do punktu przez nią rozwiniętego w rejonie tyłów korpusu armijnego. Obydwa punkty - zabezpieczenia w amunicję specjalną i w sprzęt artyleryjsko-

x/ Raketowych i artylerii, przystosowanej również do ładunków jądrowych wojsk pierwszego rzutu operacyjnego.

Schemat 17. Organizacja dowozu amunicji specjalnej

techniczny /raketowy/ rozwijają wymienione kompanie batalionu bezpośredniego zabezpieczenia w amunicję. Punkty zabezpieczenia w amunicję specjalną mogą wzmacniać swoim transportem punkty zabezpieczenia w sprzęt artyleryjsko-techniczny.

Jeżeli remont amunicji specjalnej lub sprzętu techniki bojowej /artyleryjsko - raketowej/ przekracza możliwości techniczne wymienionych punktów, jest on przekazywany do składów amunicji specjalnej i składu sprzętu artyleryjsko - technicznego, które rozwijane są przez kompanie ogólnego zabezpieczenia w amunicję specjalną i kompanie ogólnej obsługi technicznej pocisków kierowanych. Te kompanie wchodzi w skład batalionu ogólnego zabezpieczenia w amunicję.

Z kolei jeżeli naprawa uszkodzeń tego wymaga amunicja jądrowa oraz sprzęt artyleryjsko - techniczny /w tym również raketowy/ przekazywany bywa do tyłowych składów amunicji specjalnej i sprzętu artyleryjsko-technicznego. Tyłowe składy znajdują się już w strefie komunikacji.

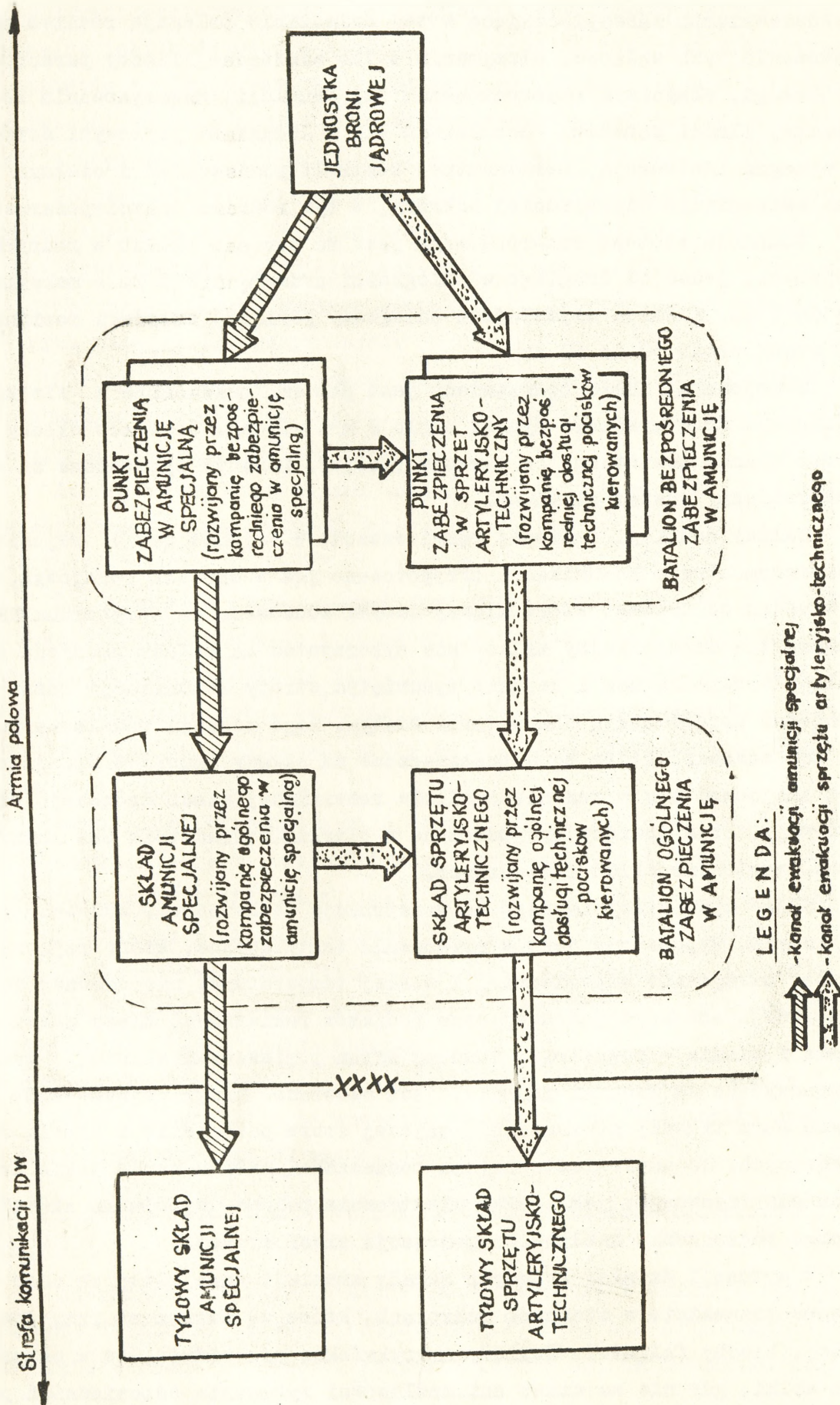
5. Ogólna charakterystyka składu amunicji specjalnej i jego ochrona

Miejsca na planowane składy amunicji specjalnej typowe są pod kątem spełnienia wymogów optymalnego zabezpieczenia ich przed możliwością zniszczenia przez przeciwnika. Powierzchniowo są one mniejsze od składów i magazynów amunicji klasycznej. Poza tym składy te mają zainstalowane odpowiedni sprzęt do przechowywania, przenoszenia, segregacji oraz aparaturę do kontroli amunicji jądrowej.

Typowy skład amunicji specjalnej składa się z kilku rejonów:

- magazynowania skompletowanych ładunków jądrowych i środków ich przenoszenia;
- parkowania pojazdów mechanicznych transportu amunicji i rakiet;
- składowania niewypałów i amunicji atomowej, nie nadającej się do użytku;
- zbierania amunicji jądrowej zdobytej na wojskach przeciwnika /te ładunki atomowe są składane w określonym miejscu, odległym przynajmniej około 1 000 m od pozostałych rejonów/;
- warsztatów remontowych;
- administracyjnego.

Każdy skład amunicji specjalnej ma być wyposażony w odpowiednie urządzenia i środki zabezpieczające amunicję jądrową, zapalniki konwencjonalne i paliwo do pocisków raketowych przed wybuchem lub pożarem.

Schemat 18. Organizacja ewakuacji amunicji specjalnej

Przedsięwzięcia zabezpieczające w tej dziedzinie polegają również na maskowaniu tych składów, utrzymaniu tylko niezbędnej liczby personelu obsługi, właściwym rozśrodkowaniu tej amunicji, magazynowaniu koniecznej ilości zapasów, obchodzeniu się z ładunkami jądrowymi ściśle do wymagań instrukcji, permanentnej kontroli pomieszczeń i obsługi oraz zapewnienie odpowiedniej ochrony, w tym również przeciwpożarowej.

Amunicja atomowa rozśrodkowana jest na terenie składu w różnych miejscach, jedno od drugiego w odległości przeciętnie 5 km a maksymalnie do 7 km. Z kolei najmniejsza odległość pomiędzy składami powinna być rzędu około 30 do 50 km.

Stacjonarny skład oparkaniony jest płotem, przeważnie z siatki metalowej. Jego wysokość wynosi około 2 m i więcej. Te stałe składy są bardzo silnie oświetlone /w okresie pokoju/. Ponadto wyposażone są w elektroniczny system alarmowy.

Składy amunicji jądrowej rozmieszczone w rejonie baz i rejonie wysuniętym strefy komunikacji przygotowano już w okresie pokojowym, czego dowodem są takowe, które między innymi zbudowano na terytorium NRF. Natomiast w czasie wojny zaleca się wykorzystać na składy amunicji specjalnej w rejonie baz i rejonie wysuniętym, strefy komunikacji różne podziemne urządzenia o charakterze stałym. Tego rodzaju podziemne bunkry lub schowki, które będą przeznaczone na składy amunicji specjalnej, mają znajdować się w terenie o silnie rozwiniętej sieci drogowej /do - jazdowej/, oraz powinny być położone w bliskim sąsiedztwie baz lotniczych, portów morskich i rzecznych.

Skład typu stacjonarnego ma konstrukcję żelbetonową. Budowany jest pod ziemią. Wyposażony jest w urządzenia wentylacyjne, które mają regulować utrzymanie odpowiedniej i stałej temperatury, nieodzownej do konserwacji amunicji jądrowej oraz pocisków raketowych klasy ziemia - ziemia i ziemia - powietrze. Obudowa ścian pomieszczeń składu, gdzie przechowywane są ładunki jądrowe, jest ołowiana. Drogi dojazdowe do składu są z twardej nawierzchni, mającej dobre połączenie z siecią dróg państwowych. Do oświetlenia rejonu pomieszczeń składu służą takie źródła prądu elektrycznego, jak własna elektrownia polowa, specjalne akumulatory oraz podłączenia kablowe do podstacji sieci stałej.

W sytuacji działań bojowych składy amunicji specjalnej są umieszczone przeważnie w ziemnych schronach, które są wznoszone przy pomocy grubej, blacky falistej. Poglądy amerykańskie przewidują, że w warunkach pola walki, gdy nie ma czasu ani możliwości wykonania odpowiednich prac

inżynieryjno-saperskich na zbudowanie takich schronów, wtedy dopu-
szczalne jest składowanie amunicji jądrowej na otwartej przestrzeni.
Oczywiście w takich warunkach wymagane są bardzo staranne i pomysło-
we przedsięwzięcia maskownicze oraz zachowanie bezpiecznej odległo-
ści jednego rejonu składu od drugiego w granicach około 6 km.

Półowe składy amunicji specjalnej chronione są między innymi
przez sieciaki z drutu kolczastego i częste prymitywne urządzenia alar-
mowe. System alarmowy polegać może np. na zawieszeniu w drutach oka-
lających rejon składu pustych puszek po konserwach i przygotowaniu
różnych pułapek dla postronnych.

Załoga składu ma do pomocy przy wykonywaniu zadań ochronnych
specjalnie przeszkolone psy policyjne. Ponadto dysponuje ona sygnali-
zacyjnymi rakietami koloru żółtego.

Strefa wewnętrzna rejonu składów amunicji specjalnej i punktów
zabezpieczenia w te ładunki, chroniona jest przez amerykańskie pod-
oddziały.

Natomiast od strony zewnętrznej ochronę tych składów i punktów
zapewniają wydzielone do tych zadań pododdziały narodowych wojsk, ja-
nych państw sygnatariuszy NATO, którym ma być lub jest dostarczana z
nich amunicja jądrowa. Zabezpieczenie tej ochrony powierzane jest
wydzielonemu pododdziałowi, który ma dodatkowo następujące elementy
wsparcia:

- dyżurną grupę alarmową w sile od drużyny do plutonu, przewidzianą
do wsparcia patrolowo - dyżurnych grup walki z dywersją i sabota-
żem; znajduje się ona w stałej gotowości do przybycia do składu
na wezwanie w ciągu 10 minut;
- kilka patrolowo-dyżurnych grup do walki z sabotażem i dywersją,
każda w ilości dwóch-trzech i więcej żołnierzy, kontrolujących
zewnętrzny rejon danego składu;
- dyżurny pluton alarmowy w składzie około 40-50 ludzi, będący w go-
towości do przybycia na wezwanie załogi składu lub punktu amunicji
specjalnej w ciągu 30 minut.

6. System zabezpieczenia w amunicji specjalną siłą powietrzną NATO na SEPDW

Amerykańskie grupy lotnicze zabezpieczenia w amunicji specjalną
są odpowiedzialne także za zaopatrywanie wojsk sił powietrznych NATO
na SEPDW w ładunki jądrowe. Podporządkowane są one dowództwu zabezpie-

czenia w amunicję specjalną sił powietrznych Faktu Północnoatlantyckiego. Amerykańskie siły powietrzne zgrupowane w 3 i 17 ALT mają inny system zabezpieczenia w amunicję specjalną niż siły powietrzne pozostałych państw - członków NATO, znajdujące się w składzie 2 i 4 FTSP.

a/ System zabezpieczenia w ładunki jądrowe amerykańskich sił powietrznych

Przypuszczalnie na każdą amerykańską armię lotniczą przypada jedna grupa zabezpieczenia w amunicję specjalną. Grupa ta wchodzić ma w skład danej armii lotniczej. Tej grupie podlegają eskadry i pododdziały zaopatrujące w amunicję jądrową. Na każdym lotnisku, gdzie bazują samoloty nosiciele broni jądrowej, rozmieszczony jest zazwyczaj jeden pododdział zaopatrzenia w amunicję specjalną. Każdy pododdział przewidziany jest do obsługi od dwóch do trzech eskadr lotnictwa taktycznego /myśliwsko - bombowego i bombowego/.

b/ System zabezpieczenia w amunicję specjalną sił powietrznych innych państw NATO

Amerykanie zorganizowali oddzielną grupę lotniczą zabezpieczenia w amunicję specjalną dla sił powietrznych sojusznicznych państw NATO. Grupa składa się z dwóch eskadr, z których pierwsza obsługuje taktyczne lotnictwo bombowe Anglii, druga na zadanie zapewnić obsługę taktycznego lotnictwa myśliwskiego NRF, Belgii, Holandii /ewentualnie Francji, jeżeli ta zmieni swój stosunek do NATO/.

Organizacja eskadry, która zaopatruje angielskie lotnictwo bombowe /bombowe typu Canberra/ będące w składzie 2 FTSP; sztab i pięć pododdziałów zaopatrywania w broń jądrową. Sztab i jeden pododdział znajdują się na terytorium brytyjskiej metropolii, cztery pododdziały rozlokowane są na obszarze NRF. System rozmieszczenia nie ma stałego charakteru. Każdy z tych pododdziałów zabezpiecza w ładunki jądrowe jedną eskadrę bombowców typu Canberra.

Z kolei druga eskadra zabezpieczenia w ładunki jądrowe, która obsługuje taktyczne lotnictwo myśliwskie Niemiec zachodnich, Belgii i Holandii ma oprócz sztabu osiem pododdziałów. Na terytorium NRF rozlokowano sztab i pięć pododdziałów zaopatrywania w broń jądrową; w Belgii dwa pododdziały a w Holandii jeden.

Każdy z tych osmiu pododdziałów zabezpiecza w ładunki jądrowe przeważnie po dwie eskadry lotnictwa taktycznego. Niekiedy może zaopatrywać do trzech eskadr, ale wówczas automatycznie wyłącza się czas

załadunku i podwieszania bomb z głowicami jądrowymi. Dany pododdział rozwija skład amunicji specjalnej na lotnisku lub w jego rejonie i zaopatruje wyłącznie eskadry samolotów - nosicieli broni jądrowej, na nim stacjonujące.

Uwagi końcowe

Jak z całości materiału wynika, system organizacyjny zaopatrywania w związkach operacyjnych, taktycznych i pododdziałach sił lądowych NATO jest zróżnicowany w armiach poszczególnych państw NATO. Ponadto jednak największe liczebnie i najsilniejsze pod względem uzbrojenia są siły lądowe Stanów Zjednoczonych i Niemieckiej Republiki Federalnej, właśnie im poświęcono w przedmiocie rozpatrywanego zaopatrywania wojsk najwięcej miejsca. Dalsze, bardziej kompleksowe a zarazem szczegółowe studiowanie tej problematyki narasta do pierwszoplanowego zadania naszych wojsk państw Układu Warszawskiego. Naszym zadaniem jest ustalić na podstawie wszechstronnej analizy badanego problemu najsłabsze punkty i zarazem najbardziej newralgiczne styki systemu zaopatrywania, zarówno w amunicję konwencjonalną, paliwo, żywność, jak i w ładunki jądrowe przede wszystkim sił zbrojnych USA i NRF. Bowiem siły zbrojne tych dwóch państw spełniają rolę niejako filarów NATO na ŚEOTW.

Z pobieżnej analizy wynika, że najbardziej newralgiczne miejsce i styki w systemie organizacji zaopatrywania TDW, związków operacyjnych i taktycznych NATO, znajdują się w morskich portach przeładunkowych, w bazach i składnicach strefy komunikacji oraz magazynach i punktach zaopatrywania różnych szczebli dowodzenia zdyslokowanych w strefie działań bojowych. Poza tym środki transportu, jak rurociągi paliw płynnych, łoża stacje pomp, tabor kolejowy i żegluga śródlądowej, parki samochodów ciężarowych, samoloty i śmigłowce transportowe, spełniające niejako rolę siatki żyłnej, poprzez którą idzie pod każdym względem główne karmienie walki, stanowią również szczególnie cenne obiekty w organizacji zaopatrywania wojsk na ŚEOTW NATO.

Innym zagadnieniem kwalifikującym się do szerszego studiowania, zdaje się być problem zwalczania transportów konwojów morskich, które w wypadku konfrontacji zbrojnej Wschód - Zachód, będą miały duże znaczenie w systematycznym zaopatrywaniu wojsk NATO, na całym BTW.

Ale kwestia rozwiązania tego problemu teoretycznie a w ewentualnej wojnie praktycznego sparaliżowania w odpowiednim czasie transportu, idącego drogą morską z kontynentu amerykańskiego i Wysp Brytyjskich do Europy Zachodniej, a tym samym poważne osłabienie pokarmu dla walki wojsk NATO, pozostaje już w gestii dowództwa strategicznego państw Układu Warszawskiego.

Poza tym specjalną uwagę nasze organa rozpoznania powinny stale zwracać na jak najlepsze rozpoznawanie i stałe uzupełnianie danych, dotyczących systemu składów amunicji jądrowej, ich dyslokacji oraz ustalania z góry prawdopodobnych marszrut jednostek dowozu amunicji specjalnej w czasie pokoju, jak i na polu walki.

Poważne zakłócenie lub przejściowe sparaliżowanie w odpowiednim miejscu i czasie - szczególnie w zakresie środków mps, amunicji ją - drowej i klasycznej - funkcjonującego systemu zaopatrywania wojsk NATO w toku wojny w koordynacji z naszymi planami operacyjnymi, może zadecydować o szybkości zwycięstwa i zaoszczędzeniu własnych sił i środków zarówno w skali operacyjno-strategicznej jak i strategicznej.

Załączniki: 1/ Spis bibliograficzny - na 1 stronie.

2/ Schematy - 18 sztuk wewnątrz skryptu w tekście,
a schemat nr 19 oddzielnie, jako załącznik
przy końcu skryptu, po spisie bibliografii.

SPIS BIBLIOGRAFII

1. Informator o siłach zbrojnych głównych państw kapitalistycznych nr bibl. 012689, wyd. 1968 r. II Zarząd Szt. Gen.
2. Krótki Informator o siłach zbrojnych Stanów Zjednoczonych, nr bibl. 011069, wyd. 1965, II Zarząd Szt. Gen.
3. Informator o broni jądrowej państw członków NATO, nr bibl. 02220, wyd. 1967 r. II Zarząd Szt. Gen.
4. WPZ nr 6/1966 r. art. Niektóre problemy zaopatrywania wojsk w materiały pędne, s. 134.
5. WPZ nr 1/1967 r. art. Nowoczesna polowa służba medyczno-sanitarna s. 154.
6. WPZ 4/1967 r. art. Przygotowywanie zapasów żywności w Bundeswehrze na wypadek wojny, s. 115.
7. WPZ 4/1967 r. art. Organizacja oddziałów i pododdziałów przystosowanych do przenoszenia ładunków jądrowych, s. 113.
8. WPZ 6/1967 r. art. Eliminacja wielkich składów drogą ogólnej ruchliwości, s. 132.
9. WPZ 4/1968 r. art. Problemy logistyki w Bundeswehrze.

Wyk. w 100 egz.

Egz. nr 1-100-B. Tajna

Wyk. Szymański, ppłk

Druk JD, dn. 6.3.1969 r.

nr ks. 0315/0574/WW.

Kor. HM

